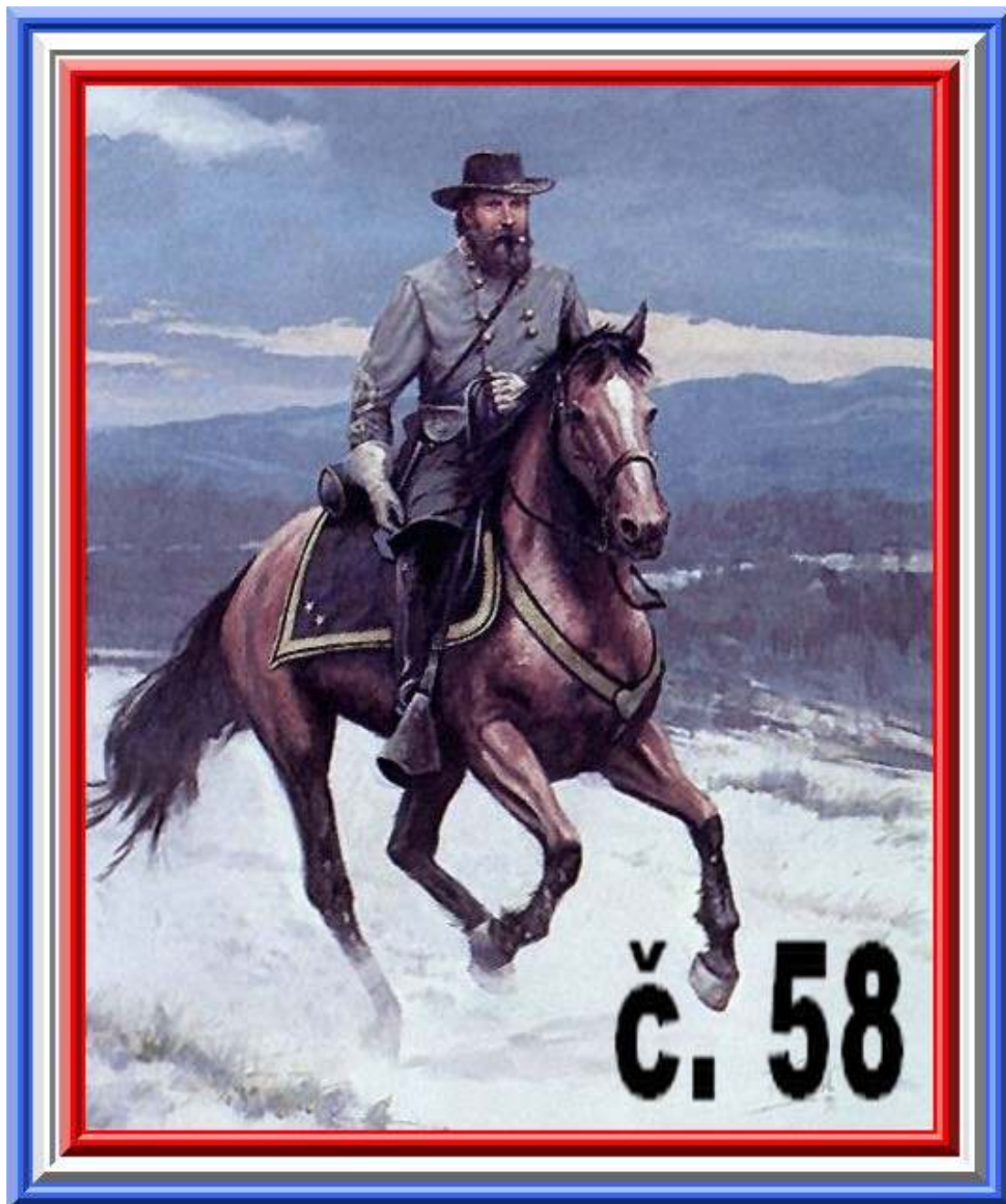

J I Ž A N

WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN
www.jozinsatan.wbs.cz

JIZAN

Webový občasník T.O. Satan

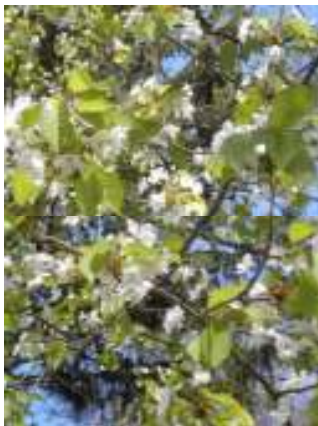
www.jozinsatan.wbs.cz

www.jizan.wbs.cz

č. 58 Květen 2017

Bud' pozdraven květen! Pomineme-li podzim, tak snad nejbarevnější měsíc roku, období když naprší a uschne, tak hned několikrát za sebou a vše co má kořínky se pak předhání v soutěži o barevnost květů. V lesích to voní, šumí a zelená se a z pupat

se derou barevný poklady. Příroda je plná života, je víc tepla a dny už se taky pořádně natáhly. Podle astronomického kalendáře je furt jaro, ale pozor – podle toho biologického už 16. května začíná léto. Krajina nám vlévá do žil blahodárnou energii a díky těm delším dnům už taky pocít'ujeme větší a větší potřebu trávit i delší čas venku, setkávat se s lidima a všechno to směřovat k radosti ze života. Po hlavě se vrháme do aktivit, který by ještě před nedlouhým časem znamenaly značný sebezapření. Máj může bejt buďto studenej (prej pak v stodole ráj) nebo rozpustilej, ale ať už se máčíte v jarním dešti nebo si léčíte pár mravenčích kousanců po odpočinku na prosluněný mezi, určitě už jste naladěný na pozitivní myšlénky. Vždyť – a přiznejme si to – už i ta žízeň je taková ta správná a né ty divný zimní náhražky. Jako

mávnutím kouzelného proutku mizí jarní únava pro ty, co nosej erb toulavýho rodu – pro trampy a začíná jim docela krušnej měsíc. Po zimním období jakoby se pytel roztrhnul se všema možnejma potlachama a akcema (což si uvědomíte až hodíte vokem na zvadla v závěrečný části tohoto

čísla)... dělá je kde kdo a všichni se do toho hrnou snad proto, aby se toho stihlo zorganizovat co nejvíc, než přijde léto, který

už je pak ve znamení velkejch cest.

Květen... to máte hned na začátku i Svátek práce a pro nás starší i vzpomínku na povinně organizovaný, rudou barvou zářící megalomanský průvody, ze kterejch jsme se vždycky nějak vyvlíkli (vždyť to bejval den volna!) a fofrem zdrhali do lesů naslouchat hlůsu větru mezi větvema, zurčení vody v potocích a šeleštění listí potažených čerstvou zelení. Namísto nachový jsme zelenou dávali svejm snům i my a šéfíkům, naivně věřícím, že tenhle svátek je důležitější než vánoce, se vždycky nějaký bulíky na nos pověsily... třeba tvrzením o účasti z jinýho seřadiště. Jestli nám to chroupali nevíme, ale dušičky měly klid a hlášení mohly bejt v klidu vyplněný.

A hned následují další oslavy... ale jaký vlastně? V každém kalendáři se dočtete něco jiného: jednou je to osvobození, podruhé konec války, jindy zase vítězství nad fašismem, jak se v tom pak má jeden vyznat? Že už se taky jednou konečně nedohodnou! Ale to bysme toho asi od nich chtěli moc. Jak by taky mohli? Stačí, když se rozhlídnete kolem sebe a každej, kdo má aspoň špetku selského rozumu musí vidět, kam to všechno spěje. Je to jen jeden směr a čeština pro něj má vopravdu krásný vyjádření... a dobře ho znáte. Jedna šílená bába rozhodla celou Evropu a to je něco tak nehorázného a stupidního, že už se snad každému musely ty voči otevřít. A komu ne a kdo tvrdí, že je všechno v cajku, tak si buďto lže do vlastní kapsy nebo je blbej jak sánky v létě. Žijeme pořád v pocitu, že se nám tady u nás nemůže nic stát, jenže bacha na to, abychom se pak nedivili. A divit se, to umíme dobře, to je přímo česká specialita. Divíme se, že v lednu mrzne a padá sníh, divíme se, že v srpnu praží slunce a je hic, každou chvíli nás prostě něco zaskočí.

Trampové se ovšem nikdy nenechali zaslepit nejrůznější propagandou a dobře věděli, kde je jejich místo. Nebáli se nikoho a ničeho, nedali se zastrašit vyhrožováním a přehlížením, svobodně mysleli a rozhodovali si o sobě samých. Nikdá nic neokecávali, nemlžili a přímo řekli co si o čem myslí a každej jim v tu chvíli mohl....

Tramping se prostě nikdy nenechal sešněrovat konvencema, natož pak nějak organizovat, že jo. A to taky byl a je jeden z důvodů proč – a je úplně fuk jak v tu chvíli v zemi panuje režim – trampové vždycky byli a jsou „škodná.“ Jen si vzpomeňte jak každého, kdo byl jen třeba jinak oblečený než ostatní, hned policajti perlustrovali. Ale když se nad tím tak trochu zamyslíme, tehdy asi jezdili trampovat převážně lidi, který měli k tomuhle hnutí, tradicím a způsobu života vztah. V 90. letech se pak trampování stalo módou a kolikrát se nestačíte divit, kdo všechno se dnes za trampy vydává. Možná, že „malujeme čerty,“ ale až pojedete na vandr, zkuste se schválně podívat kdo všechno dneska jezdí ven a jak vypadají místa, který pak dotýčný opustějí. Ale nejni nakonec naší povinností podobnejm jevům předcházet a raději se snažit ty astrachány přetvořit k obrazu svému? Asi jo, co? Takže i když se může zdát, že je svět v háji, my buďme rádi že jsme v tom lese doslova a do písmene. Les, to je přece bezpočet zážitků, nevšedních a nezapomenutelných. Když vás žena prudí, když vás prudí děti, když vás prudí práce, když už máte až po krk škrobený atmosféry oficialit a přetvářek, pak vás z toho zaručeně dostanou odlehlý lesní zákoutí, kde se trampský písničky spojí se září plápolajícího ohně a vzduchem teplý jarní noci se pak vetře romantická atmosféra, který už jste dávno podlehlí a ze který vás už žádný šasman nevykurýruje.

A navíc, na závěr zcela nepoliticky, uvědomte si, že nejen tenhle měsíc by měl probíhat ve znamení romantiky a lásky – vždyť hned jeho začátek je se svátkem lásky úzce propojenej. A tak hned bafněte za ruku nejbližší trampuli, odtáhněte jí pod rozkvetlej strom (nejlíp třešni) a tam jí vlepte takovýho hubana, až se jí vcucnou gaťky. A proti takovému voblíznutí zaručeně žádná protestovat nebude! Krásnej Měsíc růží vám přeje

Redakce

**POJĎ SE MNOU TAM, KDE ROMANTIKA JE DESÁTÝ DÍL SNŮ,
KDE ZA TEMNÝM OBZOREM DUNÍ KOŇSKÁ
KOPYTA A DÍVKY NA VDÁVÁNÍ JSOU KRÁSNÉ.
POJĎ SE MNOU K TRAMPSKÝM OHŇŮM, TAJEMNÝM
SKALNÍM KRAJINÁM A ŠŤASTNÝM KONCŮM LETNÍCH
LÁSEK.
POJĎ SE MNOU DO SVĚTA PŘÍBĚHŮ TULÁCKÝCH,
ROMANTICKÝCH I VÍKENDOVÝCH.
VŽDY STOJÍ ZA TO VANDROVAT A STÁT TO ZA TO BUDE
NEBOŤ PAJDA MÁ TREMPY RÁD TAK, JAKO LIDI
CHUDÉ. KDYŽ BUDEM VANDRY MILOVAT, VŽDYCKY
NÁM NA NĚ ZBYDE....**

MŮJ PRVNÍ A ZDALEKA NE POSLEDNÍ VANDR

Jako příležitostný turista a nikde neorganizovaná osůbka jsem se zúčastnila sjedním trampem samotářem skutečného nefalšovaného trampu. Po pravdě, neměla jsem vůbec tušení, co mě čeká. Ale protože miluji hory a chůzi po nich, mám ráda les, potůčky a zvířata, prostě jsem se přidala a bok po boku se nechala vést tam, kam lidská noha zřídka kdy šlápne.

„Kde budeme spát?“ zněl můj primitivní dotaz. „No v boudě“ odpověděl můj průvodce. „Jako na chatě?“ ptala jsem se dál. „No, něco podobného.“ Uchlácholena tím, že má maličkost spočine někde, kde bude mít i střechu nad hlavou, budou tam kamínka i nějaká ta palanda, jsem se, obtěžkána spacákem, nezbytným oblečkem na noc, párem náhradních ponožek a pár proprietami vydala na dobrodružnou cestu. Jídlo jsme si nesli na zádech také. Šli jsme tam, kde nejsou obchody, elektřina a nevedou tam trubky s pitnou vodou. Byla jsem moc zvědavá...

Protože přšelo, vyfasovala jsem apartní vojenskou pláštěnku. Zvyklá nachodit spoustu kilometrů jsem se nenechala zahanbit. Když se můj průvodce po asi deseti kilometrech

ostré chůze do kopce, kdy převládaly tzv. drapy, čímž pojmenoval téměř kolmé kopce, rozzářil a řekl: „Tady je naše chatka!“, zahlédla jsem mezi stromy něco jako chlívěk nebo krmelec. „A kde?“ ptala jsem se přihloupě. „Díváš se přímo na ni,“ zajásal. Bylo to ono! Chatka, o dvě kategorie nižší, než ta, kterou má můj otec na zahrádce, byla na tři dny a dvě noci našim domovem. Uvnitř vybavená palandami, v koutě vysloužilá vojenská kamna, provizorní stůl sбитý ze dřeva a dva špalky místo židlí... Skromné vybavení mne zarazilo. Co ale chtít od přístřešku v lese, kam nevede cesta a vše, co zde bylo se muselo donést na vlastních zádech? Když jsem se rozloučila s představou luxusní chaty vybavené televizí, videem, satelitem a dalším vybavením patřícím k civilizaci, překvapil mě vzorný pořádek. Veškeré nádobí bylo čisté, uložené na policích, dřevo vzorně složeno u kamen. A to se chata nezamyká! Slouží jako přístřešek pro všechny trampy tudy procházející, navštěvuje ji i skupina skautů. Ihned po příchodu neprobíhal typický odpočinek, jako tomu bývá, když přijdete na civilizovanou horskou chatu. Můj průvodce

sundal bundu a dal se do sekání, řezání a tahání dalšího dřeva. Kamna nesloužila jen k vytápění, ale i na vaření a ohřívání vody jak na mytí nádobí, tak i těla. A já jsem vyfasovala kanystr na vodu. Nebyl to žádný drobek, jeho obsah měl 10 litrů. „To dám!“ přikazovala jsem si a čučela dolů z kopce, kde se v proláklíně rýsoval potůček, zdroj jediné vody. Cesta dolů s prázdným kanystrem byla nebezpečná, protože popadané mokré bukové dřevo zrádně klouzalo při každém kroku. Načepovala jsem vodu. Mají to ti trampové dobře zařízené – potůček napojili na plastovou hadici, z které se voda krásně čepovala. Když jsem vzala plný kanystr, málem jsem upadla. Takto jsem se škrábala nahoru do strže, která jako by nikde nekončila. Desetikilová zátěž se mnou mávala a já jsem si připadala jako opilec na své pouti z hospůdky. Když jsem konečně dovrávorala s vyplazeným jazykem k chatě a uložila kanystr na místo u dveří, dostalo se mi oznámení: „Tam je ještě jeden kanystr, tak skoč ještě pro další vodu.“ „Nesmím na sobě nechat znát únavu,“ umiňovala jsem si a má pout', značně pomalejší, se opakovala. Vysílená jsem usedla ve vyhřáté chatě.

V odpoledních hodinách jsme si na kamnech uvařili pravý kotlíkový guláš a šlo se na procházku po okolí. Připomínám, že stále pršelo. To trampům ale nevadí, ti mají přírodu rádi, ať je teplo, mrzne, je mokro nebo svítí sluníčko. Dostalo se mi informaci, že hned nad chatou se nachází skupina asi deseti vlků. „Cože?“ vydechla jsem zděšeně. A nebýt tak daleko od civilizace, jistě bych prchla. Ale já bych už asi netrefila. Šli jsme mimo cesty, mimo veškeré turistické značky. Byli jsme v samém lůně přírody a mně nezbývalo než doufat, že přežiji.

Prošli jsme bahniště, kde se rochtí divoká prasata, potkali pár bezstarostných mloků. A viděli jsme plcha velkého. Já vůbec netušila, jak vypadá, a teď jsme vejrali jeden na druhého. A večer mytí nádobí, opět dřevo a znovu pro vodu. Uvědomila jsem si, že život v lesích

není jen romantika, ale také velká dřina. Život, jako by se tu zastavil. Ti lidé žijí jako před sto lety, mají rádi přírodu, umí rozdělát oheň v dešti a nikdy, zásadně nikdy si nestěžují. Prostě to tak je, musí se pro vodu, pro dřevo a musí se udělat to a ono. Když se druhý den zastavili na chatě další trampové, také v dešti, záviděla jsem jim jejich přezdívky, jejich halasný pozdrav „Ahóóóój!“ nesoucí se lesem i tyknání si s každým, koho potkají. A tak jsem na tu chvíli dostala také přezdívku. Můj průvodce mě nazval „pampeliškou“ a já byla šťastná. Byla jsem trochu jako oni. Ti trampové mi připadali jako lesní skřítki. Každý si věděl rady, přiložil ruku k dílu. Dokázali by přežít tam, kde

my ostatní bychom dávno zemřeli.

V samém závěru, těsně před odchodem, sotva jsme se zvěčnili do kroniky nezbytné součásti chaty, jsem se divila, že můj společník stále štípe dřevo. U kamen ho bylo dost, do odchodu jsme ho nemohli spotřebovat. „To je pro kamarády. Co by asi řekli, když by přišli, promoklí, hladoví a unavení a museli by na dřevo?“ dostalo se mi odpovědi. Pořádně jsem se zastyděla. Tam v lesích všichni táhnou za jeden provaz a každý myslí na ty druhé. Následoval perfektní úklid chaty, kdy jsme vycidili použité nádoby, pečlivě ho opět naskládali na police, podlahu nejen zametli, ale také vytřeli, sbalili jsme spacáky a vraceli se zpět do civilizace. Zpět jsme si cestičku malinko prodloužili, ušli jsme úctyhodných 52 kilometrů. A přestože po návratu mě nohy bolely tři dny, už za pár hodin sem začalo stýskat. PO ČEM? Po bublavém potůčku, po přírodě, po lese, po plchovi, ale dokonce i po tom pocitu, že v těsné blízkosti chaty se nachází deset vlků....

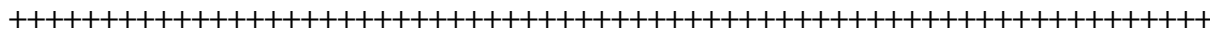
PO SEDMDESÁTÉ S TRAMPSKOU PÍSNIČKOU

Možná za to mohla ta svěží jarní vůně ve vzduchu, možná ta kulatá číslice v záhlaví zpívané, že se na březnovém Setkání s tramskou písničkou sešlo nečekané množství návštěvníků, mezi nimiž nechyběly ani úplně nové tváře z tramského zázemí. Večer osvěžilo několik informací o aktuálních tramsky zajímavých výstavách a pár jarních veršů, ale hlavní náplní byla jako obvykle muzika. Přestože to bylo již po sedmdesáté, písničky v podání Zlaté řeky a s Lojzovým přispěním znovu dovedly

zapojit do zpívání většinu přítomných. A příjemný zážitek nedokázal pak zkazit ani déšť, který čekal odcházející z jubilejní zpívané hned za dveřmi...

(h)

TUCET MUZIKANTŮ A KOPICE MUZIKY

...Opravdu plný tucet muzikantů se sešlo v první polovině března na neformálním pátečním posezení v restauraci sportovní haly ve Starých Hodějovicích. Iničiátory setkání byli členové osady Winoga a jejich přátelé. Dvě banja, dvoje housle, mandolina, kytary a dokonce bicí – to už je slušný hudební arzenál, díky němuž byl žánrový rejstřík trochu širší. Nicméně spolehlivě převládaly trampské písničky a country. To ocenili i všichni návštěvníci, kteří přispěli svými hlasy k pohodě zmiňovaného předjarního muzicírování. Nakonec ten jarní šmak měly nejen hrané písničky, ale i to voňavé, i když ještě kapku chladnější povětří venku.

Hanka

ODEŠEL AUTOR HUMORU V MASKÁČÍCH

Smutná zpráva připutovala od našich kamarádů za východní hranici. Řady bratislavských trampů opustil dobře známý ing. **EDUARD ALEXY – LEXO** (9.3. 1934 – 28.2. 2017) – tramský kreslíř, ilustrátor a karikaturista, jehož

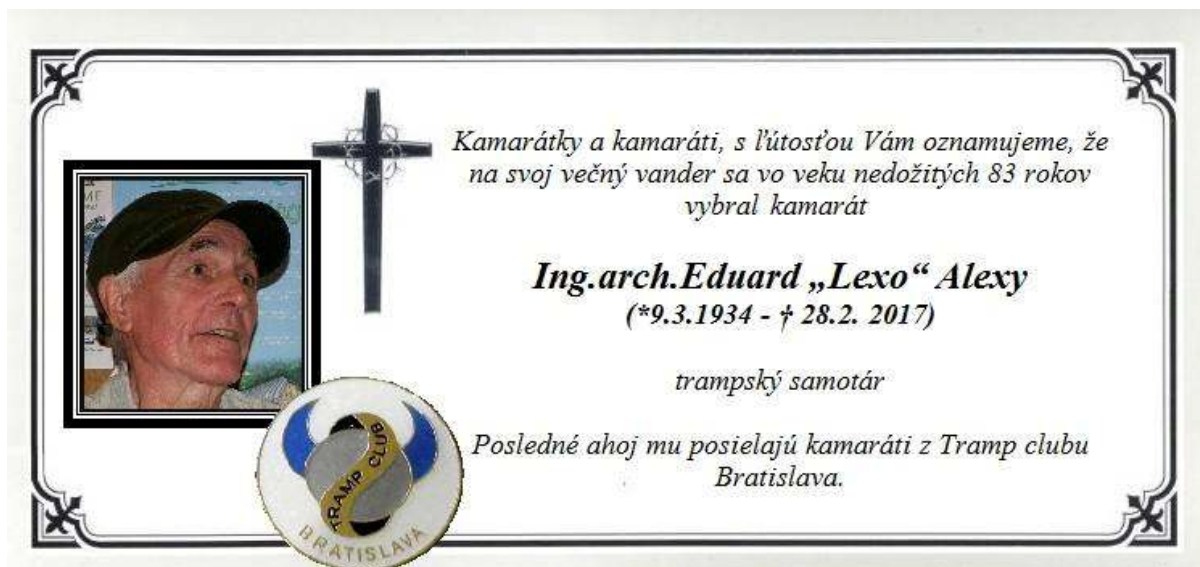
nádherné vtipy snadno pochopil i Čech. Jeho velký smysl se promítl do života charakteristických kreslených postaviček, jejichž jednání nám

vyčarovala úsměv na tváři. Ano, těch obrázků a publikací sršících radostí z života bylo tolik, že je snad ani není možné vyjmenovat a je možné je najít ve všech možných tramských časopisech, sbírkách, publikacích, ale rovněž i na webových stránkách zabývajících se tím naším zeleným životem (za všechny bych jmenoval snad <http://www.trampnet.sk/>). Významná je i jeho více než dvousetčlenná sbírka kreslených tramských srubů, chat a boud. To vše těšilo toulavé dušičky a navždy už zůstane pomníkem jeho práce.

Rozesmávat i všechny tam nahoře odešel Lexo ve věku těsně nedožitých 83 let. Jeho věk by mu ale nikdo nehádal a svůj život a

tramping si vychutnával i ve stáří. Nelákalo ho být členem nějaké konkrétní osady, chtěl být svobodný a nezávislý a tak vystupoval jako tramp – samotář, i když později stál v čele bratislavského Tramp clubu.

Celý život zůstal věrný lásce k přírodě a milovaným Malým Karpatům... ale dokázal se angažovat i jinde. Milovníkům historie můžeme třeba prozradit, že se jako stavř podílel svými projekty i na rekonstrukci Spišského hradu. V r. 2004 mu pak jeho zámořští kamarádi udělili prestižní cenu Johna Hawkinse.

Jeho charakteristické postavičky, bez nichž by trampský život nebyl úplný, nám budou moc chybět....

HLEDÁNÍ ZTRACENÉHO ČASU

... Jako hledač ztraceného času jsem si onehdá připadal při přechodu přes korunu Římovské přehrady při pohledu na jezero, tehdá ještě sešněrované ledovým příkrovem. Ta hráz, co tady spoutala řeku (mimořádně – kdo to neví - je 48m vysoká a 290m dlouhá), vytvořila vodní nádrž zajišťující dodávku pitné vody skoro pro polovinu jižních Čech. Její plocha pokrývá na 210 ha a vzdutí je plných 13 km, tedy skoro až nahoru k Výhni. Rozlehlou vodní hladinu dodnes obklopují lesy na příkrých březích a přece to tu kdysi, vlastně ještě relativně nedávno (do r. 1978), vypadalo docela jinak. Tehdejší tvář řeky učarovala nejen vodákům a trempům, kterým tehdy říci, že celé toto nádherné

údolí bude jednou zatopené a pokud by se chtěli podívat na svá oblíbená místa budou si muset vzít skafandr, tak se vám od srdce vysmějou. Leč to už je nezvratný fakt a dnes to tu holt vypadá tak, jak to vypadá. Zkuste si tedy tak trochu zavzpomínat a pokusit se oživit vzpomínky ze ztracených časů-

k nejstarším zeměpanským opěrným bodům v Čechách. Stejně jako ostatní hrady v povodí Malše, dnes už zříceniny, které málem upadly do zapomnutí (Louzek, Pořešín) padl později do rukou

Bohatým na historii byl ale i život v zárutech pod ním. Pamětníci nejen z řad trampů si jistě vzpomenou na tak známá místa jako byl jez s železobetonovým mostem (1925) a s Kozákovým mlýnem

hamr Ferdinanda Codla. Možná si někdo vzpomene i na malou cihelnu a starou hospodu. Vzduším hladiny zanikl mlýn, jez, boží muka i několik chat zde stojících a taky stodola u cesty, dnes

Snad jediné místo, které zůstalo být takovým jakým bývalo, je Velešínský hrad pod Sv. Janem – původně královský z poloviny 13. století a snad nejvýznamnější a nejvýstavnější, patřící v regionu

Rožberků a byl pobořen. Kdysi stával na vysokém ostrohu, dnes je (podoben Zvíkovu) obklopen jezerem. Stará ruina, i když opravená a s novým přemostěním, je ale dnes obvykle pustá a prázdná a život se už běře jinou cestou.

v ostrém menadru pod Velešínem. Snad si vybaví, že měl čtyři mlýnská kola (a později i elektrárničku) a v jeho těsné blízkosti stál i

vedoucí nikam a končící ve vodě. Tehdejší tvář řeky, meandrující skalnatými roklemi, učarovala snad každému. Snad i proto v r. 1929 vyrostla pod Velešínem směrem k Římovu „Jarošovka“ - letní tábor pro dělnické děti z Kladna, Prahy, Plzně... dvanáct dřevěných srubů s klubovnou, jídelnou a malým hospodářstvím i domkem pro správce Jana Koláře a jeho ženu, pracující zde jako kuchařka. Celá lokalita poctivě sloužila svému účelu až do zatopení.

Pod vodní hladinou skončily i grafitové doly, malý kamenolom Na loukotách, drůbežárna JZD a co je nejsmutnější i celá řada tramských

chat, chatek a kempů. Celé údolí, kdysi tak hojně navštěvované zmlklo a ty, kdož byli fixovaní na starou tvář řeky a toužících se

opětne podívat na známá místa, byť v poněkud jiné podobě, od přehrady vyhání kdejaký pohůnek s pochybnými pravomocemi. Nu což. Až doma otočíte kohoutkem vodovodu, dostane se vám malého pozdravu z Říмова. A pak si vzpomeňte na ty ztracené časy a na všechno, co tahle voda už navždy skryla před lidskými zraky.

Jožin
Použitá foto Franta Oldsweet

Kamarádky a kamarádi.

V životě nás – starších ročníků – se toho už moc převratného neděje. Ale přece jen... čas nám nepříjemně nazrál, čímž nás pěkně...(no, raději toho nechme).

Bohužel nevitáným a bolestným „zpestřením“ nudné každodennosti jsou úmrtí našich bližních. Chtěl bych tímto vzpomenout na kamaráda ŠPELCE, jehož pohřbu jsem se, díky určitým zmatkům, nezúčastnil, tak alespoň pár slov.

Byl to robustní chlap a měl i robustní způsob humoru, přesto však nikomu neublížil a rozhodně se s ním člověk nenudil. Kdysi jsme spolu spluli Vltavu až do Prahy, takže je na co vzpomnat.

I přes svou policejní epizodu za bolševika yse nikdy kamarádům nezpronevěřil, čehož si také vážíme.

V posledních letech si s ním bohužel osud krutě pohrál. Měl

těžkou dopravní nehodu, kterou nezavinil, naopak

– jako Cassey Jones stál do poslední chvíle na mašině. Doslova utekl

hrobníkovi z lopaty a jakž takž se s pomocí Boží a felčarů zmátořil. Dál se věnoval trampingu a dával dohromady různé dokumenty a vzpomínky. Prodělaný úraz se na něm ale dost pravděpodobně podepsal a po čase se dostavil atak

mrtvice. Snažil se s tím rvát, ale smrt

byla nakonec silnější. Po dvou letech strávených na lůžku nás bohužel opustil. Nebudu daleko od pravdy když řeknu, že si svůj mučednický očistec prožil už tady na zemi. A teď mi nezbývá, než použít jeho oblíbený slogan: „Mlčí už klíčí...“ale ty, Jiří, už teď máš jiné úkoly. Musíš nám držet flek u nebeského baru. Mám totiž neblahé tušení, že tam brzo bude nával.

Čest tvojí pasmátce.

Skameňák STOB T.O. Delfin

JDEM ZPÁTKY DO LESŮ...

Jenže „Kde jsi jaro, kde jsi?“ chtělo se volat. Zima totiž jakoby si naposledy chtěla zašpásovat a přitáhnout nám otěže. To tam bylo krásný počasí předcházejících všedních dní a páteční noční liják hrozil zkazit celkovou dojem. A ani sobota nezačínala slavně. Na zatažený obloze nízko visící černošedý mraky zdály se být na dosah ruky a hrozily dalším deštěm. A poryvy studeného vichru, strhávající bivačkové přístřešky, taky nebyly to pravý ořechový. Ale nebylo by to toulavý božstvo, aby nakonec na svůj zelený nárůdek neshlídl v línějším okem. Poplést si nás nemohlo. Trampové sice vypadají jako normální lidi – mají dvě ruce, dvě nohy – ale zato hlavu, ve které šrotují báječné myšlenky. A tak voda přestala padat a nebe dokonce protrhlo pár nesmělejších paprsků. “Jdem zpátky do

lesů...“ zpívali jsme si na Náhodě a proč taky ne, vždyť i my jsme svým způsobem

Jaro, léto, podzim, zima... rok je oprýč a to jaro je tu zase. Zaplat' Pajda za to. Konečně zase kvetou bledule, podběly a jaterníky, zbavíme se zimní deprese, zavoní zapálený dřevo, budeme si užívat svobody a hrát a zpívat písně všeho druhu.

lesní tvorové. Takový hejno divnejch ptáků migrujících od kempu ke kempu se tentokrát na pozvání T.O. Jižní stopa slítlo na Náhodu k Dívčímu Kameni. Ale nebylo to zdaleka jediný místo, kde ve stejný době zahořely plameny jarních ohňů, aby do šera nesly pozdravy svítících jisker. Určitě jich bylo hafo.

Pokecali jsme, zahráli, vzpoměli na kamaráda Špelce, kterej před pár dny odešel do věčnejch lovišť (minuta ticha byla skutečně minutou ticha), do pořadající osady byli přijato noví pardi... a bylo to všechno moc prima. Snad i díky tomu, že Náhoda nejní pokrytá „signálem“ – a kupodivu nikomu nevadilo, že nejní on-line. A možná, že už se pak taky nikdo nehněval z toho, že po pár hodinách zase na čela začaly dopadat kapky a mizerný počasí začalo zase nabírat na obrátkách. Mokrý jaro nám prostě miliónama kapek dopadajícima do řeky šeptalo svý první tichý pozdravy...

Jožin

GENERÁLOVÉ V ŠEDÉ VI.

Válka severu proti jihu byla nejkrvavější válkou v dějinách USA a ovlivnila následný vývoj nejen na tomto kontinentu. Všechno to odvál čas už před více než půldruhým stoletím a na události tehdejší doby padá prach zapomnění. Je to škoda, protože na spoustu odváných mužů neloupajících pouze buráky, ale píšících historii, se zapomíná. Vracíme se proto k nim aspoň v těchto medailoncích, které jsou nazvány prostě – Generálové v šedé. Byli mezi nimi nejen uznávaní vojevůdci, ale i beznadějní fušeři, ale smrt (protože kruté ztráty zaznamenaly obě strany) nedělala rozdíly a brala všechny. Pány i kmány. Seznam padlých generálů Konfederace obsahuje hned 74 jmen z vyšších velitelských postů. Dnes se vám představí

J.E.B. STUART

Snad jeden z nejznámějších kavaléristů občanské války, přezdívaný podle svých iniciál JEB, se narodil 6.2. 1833 ve virginském Laurel Hill, kde jeho rodina žila už několik generací, když se sem v r. 1726 uchýlila před náboženským útlakem. Rodiče mu dali hned tři křestní jména: James Ewell Brown, což se zdálo jeho pozdějším spolužákům na vojenské akademii mnoho a tak z iniciál vytvořili zkratku, která se prakticky stala jeho novým jménem a jež ho tak proslavila.

Jako každý mladý muž z dobré rodiny snil o vojenské kariéře a proto odešel na

studia do West Pointu. Ta ukončil v r. 1854 jako 13. ze 46 kadetů. Následná služba v armádě ho jako podporučíka (původně velícího pěchotě) zavedla do Texasu a pak vstoupil do 1. jezdeckého v Kansasu, kde sloužil pod slavným plukovníkem Edwinem Sumnerem. V bojích s indiány utržil první zranění a angažoval se i při potlačování nepokojů v Kansasu a západovirginském Harpers Ferry při slavném povstání Johna Browna a jeho příznivců. Zde už byl velitelem jízdy podléhajícím jeho pozdějšímu, neméně slavnému veliteli, Roberetu E. Leeovi.

Neméně zajímavým byl i jeho soukromý život. Oženil se s dcerou podplukovníka Cooka Florua a se svým tchánem, který byl též u jezdeckva, dokonce sepsali a vydali armádní jezdeckou příručku. Následné historické události nakonec dohnaly i je a jistým paradoxem se stalo, že ač se oba stali generály, bylo to na opačných stranách bitevního pole. JEB Stuart, jakožto virginský patriot, totiž hned po secesi vstoupil jako řadový dobrovolník do konfedační armády, kde byl záhy povýšen na kapitána a v květnu 1861 na podplukovníka virginské pěchoty a později se stal jednou z nesporně

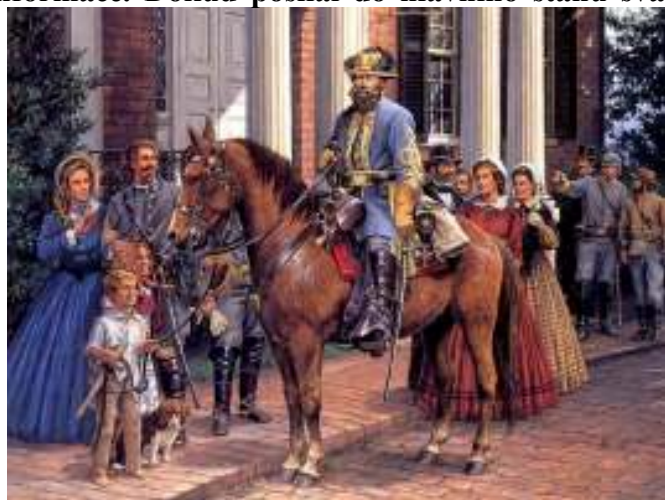

nejvýznamnějších velitelských postav jihu. Netrvalo to dlouho a jakožto skvělý a talentovaný jezdec přesedlal od pěchoty ke kavalerii. Jeho předválečné zkušenosti z bojů s indiány se mu hodily zejména při

průzkumných úkolech, ve kterých vynikal tak, že byl zván očima a ušima armády. Vyznal se ale i na bojišti. Jeho hvězda začala vycházet hned v první bitvě u Bull Runu, kde podpořil útok generála Jacksona a významně tak přispěl k prvnímu úspěchu povstalecké armády. Pod Stonewallem

Jacksonem pak sloužil i při tažení v údolí řeky Sheandoah. Neustále rozesmátý hráč na banjo se stal vynikajícím velitelem jízdy, který na koni dokáže kroužit v těsné blízkosti vojsk Unie a získávat tolik potřebné informace. Dokud posílal do hlavního stanu svá hlášení, byla obvykle neobyčejně přesná. Bohužel byl tak trochu dobrodruh, což se projevovalo nejen v riskantnosti některých jeho akcí, ale i při přijímání rozkazů, které si vykládal vlastním způsobem. Avšak takové frajerství bylo vlastní většině jižanských kavaleristů. Chybou bylo, že o sobě rád četl v richmondských novinách – rád vystupoval jako skvělý jižanský gentleman a potrpěl si na vzhled. V r. 1862 byl už generálmajorem a postupně se pracoval až na velitele divize.

Třicetiletý generál zformoval asi nejúspěšnější a nejproduktivnější jízdní útvar celé války a bojoval ve všech významných střetnutích – Seven Days, druhé bitvě u Bull Runu, Antietamu, Fredericksburgu, Gettysburgu, Wilderness... vedl úspěšné výpady do týlu

Mc Clellanovy armády a v r. 1862 úpodnikl veleúspěšný nájezd na sever od řeky Rappahancock, který stál nepříteli skoro 300 obětí, zatímco jeho ztráty činily sotva desetinu tohoto počtu. Vyzkoušel si i velkým útvarům pěchoty. Když byl při bitvě u Chancerorsville zabit generál Jackson (jehož plán nakonec bitvu vyhrál, ale Stuart jeho smrt nesl těžce protože byli blízkými přáteli) a pak zraněn i generál Hill, do jeho návratu do bitevní vřavy převzal velení jeho sboru a pak se zase vrátil ke kavalerii.

Stuart měl ale i dost kritiků. Byl určitě odvážný, ale zároveň i nedisciplinovaný. Potrpěl si na odvážné kousky, přičemž mu unikala hlavní úloha jíž měl plnit – sbírat informace o pohybu severanů. Když se tyto informace nedostaly včas na místo určení ke generálu Lee, obvykle to mělo fatální následky. Nedostatečný průzkum prý zavinil

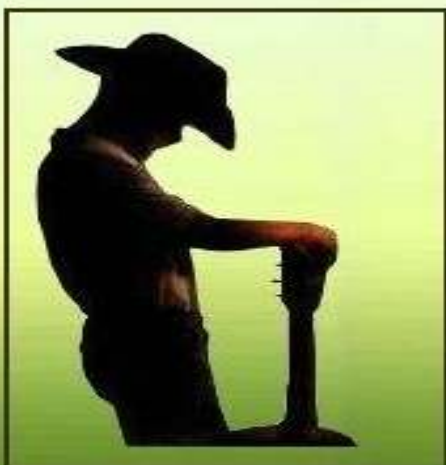
krvavou řež u Anietamu a přes všechny své kvality je spojován i s porážkou u Gettysburgu, kde se nechal odříznout od hlavních sil, nedodal patřičné informace a kde jeho jednotky Leeovi tak citelně chyběly.

I nadále však velel jižanské kavalerii a to i v největší jezdecké bitvě v amerických dějinách u Brandy Stationu. Se svými 10 000 jezdci se mu ale nepříteli nepodařilo zahnat a bitva skončila prakticky nerozhodně. Ukázalo se ale, že hrdým a fanfaronským jižanským jezdci začíná zvonit hrana. Pozvolna nad protivníkem ztráceli převahu a začínali dostávat na frak. Ke konci války už taky utrpěli citelné porážky a jako mnozí jiní, ani oni už se nedokázali vypořádat se vzrůstající převahou a kvalitou federálů.

Stuartova smrt během Grantovy ofenzívy v r. 1864 tak vyznívá skoro poněkud naaranžovaně, jakoby se chtěl stát legendou a odejít na vrcholu slávy. Jeho kavalerie, bránící přístupy k Richmondu, se asi 10 km od tohoto města – u opuštěné krčmy, která pak dala celému střetnutí název Bitva u Yellow Tavern – střetla s přesilou federální kavalerie, vedené stejně agresivním generálem Sheridanem. V bitevní vřavě byl JEB Stuart zasažen střelou z revolveru, která zasáhla žaludek a vylétla ven kolem páteře, takže pak umíral ve velkých bolestech. Stačili ho ještě převézt do Richmondu, aby se s ním rozloučila jeho rodina. 12.5. 1864 zemřel a je pohřbený na hřbitově někdejšího hlavního města Konfederace. Když se to tak vezme kolem a kolem, pak se mu vlastně splnilo to, po čem toužil – v očích vojáků jihu se stal stejnou legendou jako Jackson nebo Lee.

Jožin

**Písnička pro trampa
znamená vše.
V ní se odráží jeho
každodenní život,
názory na svět kolem,
city k lidem, přírodě,
láska, obavy,
vyznání, smutek,
ale také vždy
nekončící naděje,
že bude lépe.
A také ten fakt,
že s kamarády
se životní trable
a problémy řeší
a zdolávají
opravdu lépe a
snadněji !**

J A R O

*Do mraků tichá píšu přání
a jaru díky vzdávám,
v pokorě hlavu skláním,
že znovu zelená roste tráva*

*Písničky radost bílou nosí
a trousí stébla naděje,
ztupená ostří mají kosy
a my nové tóny zasejem*

*Zas vzklíčí písniček zrnka
a duši pohladí už posté
na tenkou strunu brnká
to poselství – zelené – a prosté*

K 70. zpívané SOČB v Besedě
Hanka

CO NEVÍTE O ...

... třeba Juldovi Fučíkovi. Je to málo známej fakt, ale tušili jste, že na přelomu 20. a 30. let minulýho století dokázal rozvrátit trampský hnutí? Asi ne, co? Trampové se vždycky pyšnili

svojí volností a nezávislostí na politicejch hnutích (nejen za I. republiky, ale taky za totalit), což se Julkovi za pomoci Rudého večerníku podařilo změnit. Pár trampů vzal s sebou na svý cesty po SSSR, kde tito zjistili, že v „zemi, kde zítra již znamená včera“ tramping neexistuje (...ale vono ani jinde to nebylo jiný) a to prej z toho důvodu,

že mladý lidi tady nepocítujou žádnou potřebu jezdit někam ven do volný přírody, protože jim stát poskytuje veškerý možnosti jak trávit volnej čas už v Komsomolu.

Proti týhle demagogii ostře vystoupil Bob Huriokán, kterej byl zastáncem apolitičnosti (už kdysi se vymezil proti organizovanému skautingu). Trampský hnutí se tak tehdy rozdělilo na dvě křídla: nepolitický kolem Hurikánovo časopisu *NAŠE OSADY* a komunistický, vedený Frantou v týdeníku *TRAMP*. Obě skupiny hnutí tak hned ve svém počátku

Šerifem a Gezou Včeličkou se začaly nesnášet a celý trampský dostalo tvrdou ránu...

PŮLREPORTÁŽ UPLETENÁ Z NOT

Už potřetí hostil jihočeské oblastní kolo Porty, odehrávající se ve druhé polovině března, studiový sál českobudějovického rozhlasu. Bohužel jsem díky služebním povinnostem v Praze první část letošní soutěžní přehlídky nestihla, ale neoddolala jsem a rovnou z nádraží jsem pádila do rozhlasu. Tudíž jsem měla možnost zažít alespoň druhou polovinu portovního soutěžení.

Takže jsem si vyslechla jako vždy skvělý X-TET s jeho čistými vokály. U písničkáře FABIÁNA BERKY z Jindřichova Hradce mne sice zaujaly jeho přemýšlivé texty, ale tak trochu se mi zdálo zdržováním nahrávání dílčích hudebních pasáží na technické zařízení přímo na jevišti (mimo jeviště to regule soutěže nedovolují). Klasikou už se stává, že počet muzikantů nekoresponduje s názvem kapely jako třeba u prezentovaného JEN TAK TRIA z Bechyně, kteří byli vlastně čtyři. Důležité ale je, že jim to pěkně šlapalo. Ostatně Bechyně, Týn nad Vltavou, Písek, Tábor, Strakonice, Jindřichův Hradec a další menší

města jsou vedle Českých Budějovic naprosto spolehlivou líhni nových muzikantů a hudebních formací, v nichž se hudebníci různě přelévají jako v přesýpacích hodinách. Odpich měla i následující Volyňská perut' s živelným Kekitem, s jehož kytarou se občas setkávám i mimo pódia, v přírodě. Příjemnou změnou pak bylo vystoupení táborského písničkáře Zdeňka Kadlece a jeho sympatický, tak trochu lyrický plíhalovský projev.

Rozhodně nepřehlédnutelná a nepřeslechnutelná byla pak klaka fanoušků předposlední vystupující kapely NAHY A BAGR z Českých Budějovic. Více než desítka

lidiček v jasně červených tričkách s nápisy Ultras své oblíbené v pestrých čepičkách skutečně dokázali podpořit nejen hlasově, ale i vyvěšenými psanými transparenty. Nakonec ke stejnému názoru o přednostech kapely dospěla i porota, takže tahle

formace bude Jihočechy reprezentovat na interpretační Portě v Řevnicích.

Mně osobně

se velice líbila další českobudějovická skupina AKORÁT s dobře rozloženými vokály, poslední z letošních soutěží, která mne zaujala už v loňském roce.

Dobu rokování a rozhodování poroty, kterou tentokrát tvořili Pavel Zajíc, Jirka Mach, Jirka Krška, Tomáš Berka a Jarda Hnízdil, vyplnil hostující pražský Pacifik s Tonym Linhartem, bohužel bez ochořelého Andělína.

Jak už bylo řečeno, místo na prvním stupínku jurvala opět formace Nahy a Bagr. Druhé místo s postupem do řevnického semifinále, kde má možnost si ještě vyhrát postup do finálových bojů, obsadili McBERDS rovněž z Českých Budějovic. A o autorskou Portu budou tentokrát v Řevnicích soutěžit dvě skladby, a to *Bezvětrí* (McBerds) a *Žížala* (X-tet). Všichni jmenovaní si už nyní odnášeli dárkové balíčky, předávané neúnavnou Aničkou Roytovou, předsedkyní spolku Porta. A ještě maličký dovětek k červnovému řevnickému klání – v porotě zasednou kromě jiného i dva Jihočeši – Žalman a Pavlína Jíšová.

Myslím, že i téhle poloviční minireportáži by něco chybělo, kdybych se nezmínila o oné speciální atmosféře v předsálí, která k takovým setkáním neodlučně patří, o profesionálním slovním doprovodu Zdenka Schwagera, který fundovaně a vtípně dokáže překlenout chvíle mezi střídáním kapel, o dalších členech týmu včetně zvukařů, díky nimž se tohle portovní soukolí vždycky znovu roztáčí a běží....

Hanka

NOHAVICOVY NÁVRATY V NOTÁCH

Slyšet a vidět Jarka Nohavicu v živém koncertním vystoupení měli Budějovičáci naposledy zhruba před pěti roky, a tak není divu, že oba jeho březnové večerní koncerty

byly vyprodané do posledního místečka. A byl by se nepochybně vyprodal i třetí. Vlastně třetí byl také, ale odpolední a pro děti a také zaplněný.

Jsme sice zvyklí Nohavicu vnímat jako písničkáře, jako sólistu, ale už nějakou dobu jej na koncertních šňůrách doprovází Robert Kusmierski z Varšavy (akordeon a klávesy) a Západočech Pavel Plánka (bicí a perkuse), což je nakonec docela příjemné osvěžení k Nohavicevě kytáře. I když u některých písniček, zejména u těch staršího data,

bych dala přece jen přednost pouze kytarovému doprovodu jako za starých časů. Připomínám si v této souvislosti třeba Jarkovu účast na festivalových Písničkářích v českobudějovické Besedě v době totality i na následné nekonečné debaty v divadelním klubu nebo v jiném zázemí.

Nicméně klobouk dolů před jeho současným nasazením – už mu také přece jen není dvacet. Během koncertu, který bez přestávky trval víc než dvě a čtvrt hodiny, prakticky neodešel z pódia a navíc si celý pořad sám moderoval. Lehce, vlídně, přátelsky, s nenásilnou samozřejmostí, i když poměrně často s výrazy, které by v rozhlase nebo televizi nesporně vypípli. Ale to už patří asi k jeho naturelu. Nikomu to nevadilo, dokázal diváky pobavit, vtáhnout je do atmosféry a uzdělát z koncertu i jakousi decentní show, včetně skvělého nasvícení. V duchu jsem hodnotila i Nohavicovu výstižnou slovní pohotovost, i když jsem pak zjistila na záznamu z koncertu z jiného města, že se vlastně částečně opakuje. Ale je mi jasné, že to prostě nejde jinak.

Výběr písniček byl zřejmě publiku po chuti, protože se pochvalně pískalo, tleskalo už při prvních jejich tónech a nezřídka se i ke zpěvu přidávalo. Texty byly o aktuálních věcech, o lidských vlastnostech a jednání, také třeba o politice, ale i radostech života. Vtipné, přiléhavé melodické... Mně se ale přece jen zastesklo po jeho poetických písničkách z oněch dřevních dob totality, kdy jsme ve všem hledali nějaké jinotaje a odkazy. Je jiná doba, může se zpívat o čemkoliv – důležité ale je, jak zaznělo v závěru, že „dokud se zpívá, ještě se neumřelo“...

Hanka

HUSMENI JEDOU

Prachaticích. Určitě neprohloupili a rozhodně si přišli na své, protože husinečtí Husmeni – s lídrem Mikim (ex T.O. Zlatá lebka) nenechali skoro až do rána tanečníky

Přestože už probíhal Měsíc vran, milovníkům country balů ještěb zdaleka nekončila sezóna. Přesvědčit se o tom mohli všichni ti, kdož vyrazili do saloonu Na kovárně ve Starých

vydechnout. A taneční kreace tu neodváděli jen ryzí amatéři. Něco ze svých znalostí předávali milovníkům country rytmů jak tanečníci Petra Frnky z Husince, tak i nevšední a nezbední Besedníci se staročeskou besedou a variantou na

vtipnou vložku „trnky, brnky“ tak dobře známou z Troškovy vesnické trilogie. Tato taneční čísla vyplnila hudební přestávky a tak se dá bez nadsázky říci, že parket byl neustále plný. Už Michal Tučný říkával: „Country je všechno, co mám rád...“ a v případě této hudby to Husmeni potvrdili bezezbytku. I když na to prasátko, co se tu taky dražilo, nakonec přihazovali marně....

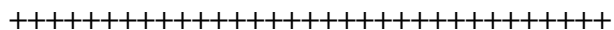
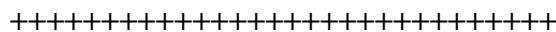
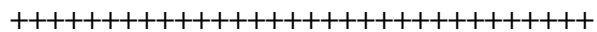
Husmeni

... tancovalo se i na pomezí Čech a Moravy, kde probíhal jarní – zároveň tak trochu i vánoční (pokud se dá věřit výzdobě) country bál v Klátovci. Hrst fotek odtud doputovala i do Jižana a rádi se svými o ně

podělíme....

+++++

+++++

PÍSNÍČKA NA KVĚTEN

SBOHEM KAPITÁNE MŮJ

Volně Autor neznámý

1. V se-mle se tak ko-mer- sád, buj co- nit to se- tuj
2. Pod kvězd- to- cye pra- pa- nem pro- jet i- sa- ta- led
3. Jak ve stá- is- kon- tu- ky, se- tu- vas, de- ti ve-

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

A ještě jeden takový dobrý tip. Protivínská T.O. Černý havran, již celé léta (včetně totality) vydávající svou Vosí řeku, jí začala provozovat elektronicky a najdete ji na

<https://www.email.cz/download/k/su4RoVyZL-wPGCqzcDEWRvdAysOXnMIrqXhb4ma8nXyztvwITLIkiIRZBsunXCnCyl8M3c/SCZ1417030607020.pdf>

ODCHODY BEZ NÁVRATŮ

Některé souhry náhod vám připadají naprosto neuvěřitelné, ale skutečností zůstává, že takové podobné neuvěřitelnosti se lidem stávají poměrně často. Je to nečekané uskupení souvislostí, nebo si osud s námi hraje podivnou hru? Jedním z takových příběhů je i velice smutná událost, která se váže k odchodu Edy Vedrala, šerifa zámořské osady Dálava (US, Chicago). Měsíc předtím se svou ovyklou veselostí a nevyčerpatelným optimismem oslavil superkulatou devadesátku. Napsala jsem tehdy při té příležitosti o něm článku. V neděli 26. března mi za něj v mailovém dopise, odesílaném necelou půlhodinu před půlnocí, děkoval a připojil pár novinek s nadějí, že se opět podívá na svou milovanou Medenici do jižních Čech, i svou rozesmátou fotografií s narozeninovým dortem. Druhý den nato zemřel... Trochu z toho

až zamrazí.

Je mi moc líto, že jsem už nestačila na jeho dopis odpovědět, je mi líto, že se na podzim už nesetkáme u medenického ohně, je mi líto, že už nikdy neuslyším jeho tradiční úsloví: to je prasečinec... Ale jeho dopis, o kterém ani netušil, že je jeho poslední, si uschovám jako krásnou vzpomínku na dobrého člověka s velkým srdcem...

Hanka

TAK NÁM KONČÍ ŽABOTLAMY...

Tak nám zase s jarem přišel čas zrození a tratí a tudíž možná zase přišel okamžik, jkdy se můžeme vrátit k dříve už nakousnutému tématu o tramských vlacích, respektive o všem tom, co roztoulaný party vozilo za jejich romantickými cíli. Máme už

za sebou o „131 – Hurvínčích,“ o „810 – Šukafonech, „ o zelených „rybácích“ a dnes se pokusíme rozhodit pár informací o „451“ – Žabotlamech.

Pro trempíře jsou prostě vlaky ideálním prostředkem k cestování a to i v době rozmachu automobilismu. Vlaky stále sehrávají důležitou roli... a což teprve dříve. Vyhlášky vám zakazují řídit pod vlivem alkoholu – ve vlaku tenhle problém nemáte. Pár lahváčů vám nikdo nevyčte a nemusíte

proto sušit držku. Stačí jen zaujmout strategický místo blízko záchodu. Dokonce se tu dá i hrát na kytary. Vlaky máme rádi i proto, že cestování v nich je tak nějak víc demokratický, jezdí v nich prakticky všichni. Doktoři, právníci a pochopitelně i chudý trampové. Jízda vlakem (už cesta je mnohdy samotným cílem) prostě patří k trampingu stejně jako ohně a písničky, z nichž mnohý se vlaků bytostně dotýkají. Omezená rychlost jízdy, klapot kol na kolejičkách a divný, pro mnohý neslyšitelný, ale krásný, volání dalek, to všechno na nás má zvláštní oučinek. Na mnohý z trampů už jistě padlo pokušení projet za našich tratí co nejvíce. Jsou to tepny spojující nás s minulostí a zároveň vedoucí do budoucnosti...

Ta budoucnost se začala nejvíc projevovat asi před padesáti lety, v době, kdy lokomotivy přestávaly dělat š-š-š-š a na nově elektrifikovanejších tratích je měly vystřídat nové soupravy, kterými se měly stát právě pantografy. Ty se pak postupně staly téměř symbolem určitejších tratí a znamenaly průlom v přepravě cestujících na kratších vzdálenostech.

Kamarádi jezdící s nima na vandry si jistě vzpomenou, že se staly přímo páteří dopravy na tratích z Prahu do Kolína, Nymburka, Kralup, Benešova a samozřejmě Berouna (kam jezdily typický šestivagonovky), kde vozily tuláky do Srbska na Ameriky a japonský turisty na

Karlštejn, ale tzaky z Plzně do Horažďovic či z Havlobrodu do Brna. Z Bohumína zajišťovaly provoz i na Ostravsku, což by nám jistě mohli potvrdit i fírové z ostravský T.O. Psanci. Na některých tratích dokonce dosahovaly intervaly pouhejších 30 minut.

Na jejich plánech se začalo pracovat už v 50. letech a první prototypy se začaly zkoušet na normálních tratích, protože

okruh u Velimi ještě neexistoval. Např. vagonka ve Studénce je prubovala přímo ve výrobním závodě na tzv. Bartošovický spojce, což byla 3,5 km dlouhá vlečka do bývalého lihovaru, kterou o jeho zrušení vagonka převzala. Při jejich výrobě použili technici revoluční řešení v podobě řídicího vozu, do té doby u ČSD neobvyklý a vyvinuli i systém, umožňující jejich službu jak u jednosměrný tak i na střídavý frakci. Velkou předností takového pohonu bylo velký zrychlení při rozjezdu a okamžitá možnost změny směru jízdy bez nutnosti posunu soupravy. Navíc byl elektrické vůz trakčně samostatnej a schopnej i samostatný jízdy.

První elektrický jednotky velkokapacitní přepravy řady 451 a 452 vyrobila plzeňská Škodovka (jak už jsme si ale řekli že za výrazný spolupráce s kopřivnickou Vagonkou) v r. 1959 – a to domácí průmysl do té doby neměl s výrobou pantografickejch jednotek žádný zkušenosti a mnohý se muselo řešit vůbec poprvý – např. uložení mnohejch pohonnejch součástí (a to i vzhledem k nízkopodlažnímu uspořádání) dovnitř či

na střechu. Revolučním prvek byl i nástup bez schůdků, přímo z nástupiště, byť bylo třeba kvůli tomu mnohý předělat. Byly to jedny z prvních nízkopodlažních vozidel v zemích východního bloku. Nižší podlaha a charakteristický široký, dvoudílný, elektricky ovládaný dveře, umožňovaly rychlou výměnu cestujících. A vzpomínáte i na další typický prvky? V přechodový částí vlaku byla zvýšená podlaha se dvěma schůdky a vagony tak měly okna pěkně střídavě v různý vejšce. Ty okna byly zprvu polospuštěcí

(znal jsem jednoho, co tvrdil, že se tak z nich blbě vyhazují prázdný flašky...) a sedělo se u nich na koženkovéjch sedadlech, nad nimiž byla podélně nad okna hliníková odkládací police na zavazadla. Vozy byly vybavený standartním spřahovacím a narážecím ústrojím aprůchozí můstky mezi nima byly krytý oranžovými návlekama. Vzhledem ke stometrový délce celý jednotky mnohde scházely prostory nejen pro její opravy, ale i pro obyčejný deponování. Byly proto odstavované v odlehlých částech

stanic, kde se pak stávaly častým cílem útoku vandalů. Půlku dojmu z cestování vám pak kazil už jen pohled na stav vlaku... ale to je bohužel realita, za kterou mlůžeme my lidi sami. Ani za rozřezaná sedačky přece vlak nemůž. Přesto všechno byly pantografy krásný vlaky i když po dobun jejich provozu k nějaký opravdu velký modernizaci snad

nedošlo. Kdyby se do nichj nasadil modernější interior a ostatní vnitřnosti, klidně by mohly jezdit dalších dvacet let, bez ohledu na to, že je v jejich prvopočátcích doprovázely jistý nepřijemnosti. Byly to třeba požáry, který většinou mívaly pro celý soupravy destruktivní oučinky, neboť se rychle šířily díky použití vysoce

hořlavejch materiálů poplatným době výroby. Zrušeno tak bylo více než dvě desítky vozů. Možná, že tahle legenda, zvaná Žabotlam, Lochnesska či Emilka nevynikala zrovna velikou spolehlivostí, ale aspoň potvrdila správnost základní myšlenky. To jednoznačně dokázal fakt, že i když byla jejich životnost plánovaná na 15 let, po padesáti mnohde jezdí dodnes. Byly to nesmrtelný dřiče a neodmyslitelná součást

našich tratí. Vyrobeno bylo myslím jednapadesát souprav. Řada 460 byla sériově vyráběná v letech 1974-78 ve Studénce, dodávka nové řady 475 se už pak lišila novou podobou čelních partií i tím, že už měly všechnu trakční výzbroj soustředěnou do čelních vozů a to včetně sběračů. Za dobu své dlouhé služby nosily i různé barevné kabáty. Některý byly zelenošedý, jiný šedo nebo modrobílý či krémový s ozdobným červeným pruhem. Z původně plánovanejších příměstských tratí pak přešly i na běžnou místní dopravu, ale postupem času jejich počty i na pravidelnejch linkách řídly. Začátek nového tisíciletí ukončil několik desetiletí monopolního působení pant'áků, začala se vyrábět nová řada 471 a 560, a i ty už jsou pomalu stahovány a na tratích je začaly

doplňovat novější modely nmebop vozy Regionova.

S mizením těchto vlaků a ořezáním sítě tratí i spojů jakoby se vytratil i určitý životní styl. Žabotlamy měly zdařilej design a ve své době byly přelomový, i když... ve své době byla přelomová i naše koněspřežka nebo tábořská Křížíkovo elinka. To, že byly ve službě tak dlouho, to snad ani nejní u vozidel českých drah gtak velká výjimka. Je jich škoda a když nejsou prachy na nové vlaky, jistě mohly sloužit ještě řadu let.... I když zlý

jazyky tvrdí, že už je držela pohromadě jen ta barva. Přiznám se, když jsem do nich prvně nastupoval, v duchu jsem se modlil. Maximální rychlost byla něco přes stovku, ale tyhle vlaky přece nebyly žádný pendolína vybavený naklápěcím mechanismem a uhánějícím přes 200km/hodinu. Každá jízda přes výhybku znamenala nejistotu jestli už nejedeme po štěrk, ale trocha toho drncání a nepohodlí přece trampům nevadily. Dokonce se jim líbí. A což teprve to jejich pověstný zahučení při rozjezdu... to slyším dodnes. Pant'áky se zdály bejt nesmrtelný. Jednu čtyřvozovou soupravu můžete spatřit i v nostalgickém železničním muzeu v Lužné.

A závěrem - předcházející řádky jsou pouze souhrnem základních a dost možná i zmatenejch informací a nikoliv nějakým vyčerpávajícím odborným pojednáním. Případného zánjemce o tohle téma proto odkazuju na vlastní pečlivej výzkum...

Jožin

...a co takhle zabroukat si jednu ze starejch písni lovců: Určitě ji dobře znáte

„GHOST RIDERS IN THE SKY“

https://www.youtube.com/watch?v=eMqKv7BOg_s#t=12

JARO NA ZÁPADNÍM POMEZÍ....

Kristýny, v Úborsku vše probíhalo nadměrně dobře. Kamarádům z SVS dobře

posezení u smaragdového jezírka a chtělo by se říci i u večerního ohně, i když to už

proběhla jak se má. Ta pohoda přímo číší z přehléhých fotografií stvořených (a teď prosím nevyčítejte pokud to autorství

Oproti jiným osadám, které nedočkavě vyrazili vítat jaro o týden dříve, aby se jim pak dostalo ledového polibku královny

vědí na koho se se svými požadavky na jarní počasí obrátit. Soutěže tak probíhaly za teplých slunečních paprsků, stejně tak

přece sluníčko šlo taky do hajan. Prostě si to všichni pořádně užívali a oslava jara tak

nějak popletu) Tygřicí, Jardou Kalousem, Malou Kelly?)...

AHOJ

JARO NA VÝCHODNÍM POMEZÍ...

cítit předjaří. Krajina se probouzí ze zimního spánku a začíná se zelenat. Hezkých dní pomalu přibývá, i když ráno je ještě zima, ale nám to nevadí. Těšíme

několik dní. Jenže ten týden předtím bylo hezky a svítilo sluníčko a tak jsme se na vandr těšili. Balíme bágly a v pátek tudíž vyrážíme do České Kanady, kde se

JEN O POUHÝ TÝDEN DŘÍVE....

Kamarádi v trampu. Zima nám pomalu končí, tu a tam ještě zafouká studený vítr, ale sluníčko nabírá na síle a ve vzduchu je

se již na příchod jara. Dny pomalu běží, slunných dní přibývá a blíží se den Vítání jara na T.O.S. Kanadský vlk. Jen tu jarní náladu bohužel kazí častý déšť a to už

nedaleko Strmilova má akce konat. Na cestě k lesu, vedoucí k osadě, je ještě sníh i

když jsme doufali, že to bude lepší. Navíc hned jak se vybalíme se zatáhne a prudce se ochladí. A večer to začalo. Nějdřív trochu sprchlo, pak lilo celou noc a celé

dopoledne, až když se přehouplo poledne se to trochu uklidnilo. Kosa však přetrvávala. Odpoledne a večer jsme se tudíž mačkali kolem ohně, kde se hrálo, zpívalo a taky trochu oslavovaly nějaké narozeniny. Vzhledem k tomu jaké počasí Mannitou nadělil přijelo dost kamarádů a kamarádek. V noci jsme dostali další sprchu, ale konečně se ráno slitoval a občas na nás zablikal sluníčkem. Přestože nám příroda tentokrát moc nepřála, neodradí nás to od dalších vandrů a toto Vítání s kamarády bylo moc příjemné. Tak ahoj někde příště....

Zdenda

VZPOMÍNKA, KTERÁ STÁLE BOLÍ

Už jen malý pomníček s kovovým tepaným křížem a mramorovou deskou na příjezdové cestě k hlubockému loveckému zámečku Ohrada připomíná tragédii, která se tady odehrála před třinácti roky. Ohromný dub, na který tehdy Jeep se třemi našimi

kamarády narazil, už vzal zub času a zůstala po něm jen zarůstající jáma. Lampu (Luboš Dvořák, 1946) a Kuldu (Jan Kulička, 1945) stál tento střet život, Vikiho, muzikanta ze skupiny Kamelot, pak těžké zranění s dlouhým léčením.

Obvykle jezdívám (alespoň jednou ročně) k této smutné připomínce s kamarádkami a kamarádkami z Kanady, z Brna a jiných míst, abychom na ty báječné kluky, kteří odešli předčasně, zavzpomínali. Statný černovlasý vousatý Lampa nezapřel své řemeslo uměleckého kováře, ale především byl známý jako muzikant a někdejší člen brněnského Příboje. Osoba dobrosrdečného a skromného

Kuldy zase neodlučně patřila k chebským Rychtářům, coby příznivce nejvěrnějšího. Nebyli sice Jihočeši (*Viky byl Budějčák – pozn red.*), ale s jižními Čechami je osudově navždy spojil jejich tragický odchod.

Téměř každoročně při té příležitosti pomníček upravíme, zapálíme svíčky ve svítilnách, nebo přineseme kytičku. I tentokrát, v jednom slunném dni na konci března, jsme se sem vypravili s kamarádem, pomníček očistit a upravit, zasadit kytičku. A samozřejmě dlouze zavzpomínat na ty dva bezvadné kluky, kteří nám prostě v trampských schází...

(hh)

MEZI PRAŽCI

Zpočátku to vypadalo na Apríla, ale skutečně 1. dubna večer se na televizi Noe objevila premiéra nového pořadu MEZI PRAŽCI.

Mohli jste si tak poslechnout v Čechách usazeného britského písničkáře Jamese Harriese, který vystupoval na loňských Folkových prázdninách v Náměši n. Oslavou. V témže roce a na stejném místě se objevil i jedinečný hráč na malou kytarku tiple Germán López ze Španělska. A do třetice vám tato televizní stanice nabídla domácí litvínovskou kapelu Stránici, která na Mohelnickém dostavníku 2016 představila svoje CD „Písničky, které jsme dostali.“ A anito ještě nebylo všechno. Přiblížit jste si mohli knihu Michala Juppa Konečného „S kytarou na zádech“. A nechyběly ani klipy – tentokrát od kapely Jananas a Wolf Lost In the Poem.

Pokud jste shledali tuto informaci za zajímavou i nadále sledujte pořadovou nabídku z Noe – televize dobrých zpráv...

<http://www.tvnoe.cz/>

JUBILEUM VŮBEC NE KULATÉ

Téměř mystické datum – čtvrtého čtvrtý – den, kdy se narodil Wabi. Wabi Ryvola. Letos by mu bylo 82 roků. Dovedete si představit Wabiho jako staříka? Já tedy vůbec ne... V mých vzpomínkách zůstane stále stejný – prošedivělý, s lehce vráscitou tváří, ale plný energie a nikdy nezkrocené odbojnosti a vzdoru. To, že jsem se potkala s touhle rozporuplnou osobností, která se tak nesmazatelně vryla do historie trampské muziky, bylo v podstatě zákonité. Pohybovali jsme se ve stejnou dobu po stejných stezkách. Malým zázrakem ale bylo to, že jsme se stali přáteli, že jsem mohla naslouchat jeho vzpurnému a nezřídka rouhavému filozofování a nekompromisně kritickým názorům na věci kolem nás, že jsem mohla slyšet některé z jeho písniček dřív, než

zazněly na pódiu nebo u trapezických ohňů, že mám ve svém soukromém archivu balíček jeho dopisů z dob dávno uplynulých.

Pravděpodobně, jak říká Béd'a Šedifka v jedné ze svých písniček věnovaných Wabimu, by byl z dnešní doby stejně rozčarovaný jako my všichni. Jeho písničky by dokázaly aktuálně pojmenovat všechno, co nás nyní trápí a rozčiluje. Ale když se pozorně zaposloucháte do jeho textů, tak v jejich nadčasovosti najdete i tuhle linku, která prostými a srozumitelnými slovy říká to, co my někde uvnitř své zelené duše cítíme. Možná to bude znít poněkud nadneseně, nestoudně a jako oběhané klišé, ale pro mne zůstává Wabiho poselství skryté v notách a slovech stále živé a stále oslovující.

(hh)

JARNÍ HAZARD - KULIČKY

KULIČKY - XIII.ročník

Předenice, 25.3.2017, sráž ve 13,00

První jarní sobotu se již po třinácté zaplnilo stání u Chara ranchce. „Dvanáct hochů

s jednou duší se opět sjelo poměřit svůj um, kdože z nich je ten nejlepší v házení a cvrnkání kuliček. A i když nás nakonec nastoupilo do hry jako Klapzubáků (Šeffa v pondělí čekala operace karpálních tunelů), zápasů to byla

nevidaná porce (55!). Celý turnaj trval přes pět hodin a přestože zpočátku svítilo příjemné jarní sluníčko, ke konci už byla citelná zima. Takže už ani nedošlo na rozhazováním borců při stejném skóre, už se jenom losovalo, akorát souboj o první místo měl být odehrán podle pravidel. Na finále letos dosáhli Čára a Lapy se stejným poměrem vítězných zápasů 8:2. Avšak Čárova

rutiní znalost pravidel, ale i jeho rytířské chování zrušilo i tento souboj. A to díky jím vyslovené klauzuli, „že při shodném skóre mezi dvěma borci rozhoduje vzájemný zápas, odehraný v první části turnaje.“ Konečným vítězem XIII. ročníku se

tedy stal Lapi z T.O. Údolí hvězd. Přijel, viděl, pojedl, popil a zvítězil. (Něco podobného se při první účasti podařilo ještě Čárovi v r. 2005 a Žaludovi o rok později).

... a potom sebrat ze hřiště co se dá a hrrrr do klubovny, kde už praskalo v kamnech. Hannah nás zásobovala několika chody laskomin v takovém tempu, že někoho do jídla musela přímo nutit a to,

to se před polykáním kousat nemusí, to jsme do sebe lili bez nucení sami. Kluci z T.O. Údolí hvězd vzali sladká dřeva a protože se rozehráli k nebývalému výkonu, Budějičáci s hradeckým Atamanem kytary letos ani nevybalili. Ale moc jim to prý nevadilo. Z pátku na sobotu si to vynahradili na zpívané v Plzni U Myšáka, kde se prý rozcházeli hluboko po půlnoci. A kdože se té páteční zpívané zúčastnil? Ne, nikoho jmenovat nebudu... jen malá poznámka: průměrná věk hráčů byl 60,8 let a nejstarším hráčem byl Borek (78 let!) – nepíše se to spíš náhodou BOREC?

Čára

HORY, KYTKY, DLÁTO...

Ačkoliv na pozvánce, zvoucí na vernisáž výstavy „SVĚT HOR“ do bechyňského muzea, bylo datum 1. dubna, o april se v žádném případě nejednalo. Naopak o příjemné a potěšující překvapení.

Autorem vystavované kolekce barevných fotografií z přitažlivého horského prostředí tří kontinentů je Honza Marek, kterého známe jako jednoho ze smečky bechyňských trampů. Skromného, nenápadného, ale na druhé straně nesmírně zajímavého houževnatého človíčka, který se vedle trampování věnuje i náročné vysokohorské turistice, což rozhodně není padavky. Kdo by to v tom drobném bělovlasém trampíkovi vůbec hledal! Díky své skromnosti se dlouho nechal přesvědčovat, aby se o své fotografické úlovky podělil s veřejností. Takže tato jarní bechyňská výstava byla vlastně

v tomto směru jeho fotografickou premiérou. Viděla jsem mimo jiné také soubor jeho záběrů z Indie v obsažném albu a dozvěděla se, že podobných alb má ještě několik. Takže kdo ví, zda se časem nedočkáme ještě dalších fotografických expozi s Honzovým podpisem. A co kromě toho stojí za pozastavení je fakt, že fotografuje klasikou, tedy nikoliv digitálně. O to jsou tudíž prezentované záběry nepochybně cennější.

K jeho dalším láskám náleží skalničky, které si pěstuje zý dovezených semínek ze svých túr. I to je svým způsobem napínavé – zda semínko vzklíčí či nikoliv. Obdobně jako u fotografií – kdy čeká, zda se záběr povedl nebo ne.

A navíc je šikovný i se dřevem – jeho řezbářské výtvoři oceňují nejen betlémáři, ale zapojil se aktivně i do tradiční trampské řezbářské soutěže, kde svými řezbami nesporně zaujal. Co tedy říci na závěr? Snad to všechno vyjádří upřímné, opravdu od srdce řečené Umííí!

Hanka

JARNÍ OHEŇ NA RIO MARTINICO

První dubnový víkend 2017 pořádala T.O. Trappers na svém campu Bonanza

první jarní oheň. Spíše než vítání jara odpovídalo počasí vítání léta, takže když jsem se i letně oblékl nelitoval jsem. Slunce

Kamarádi z T.O. Skaláci z Vysočiny by snad vybojovali všechny placky, kdyby

kamarádek, ale především skvělí hudebníci, takže trampská píseň zněla celou sobotu odpoledne, večer a v noci až

možné, že náš tramping ještě nebyl vyhlášen národní kulturní památkou a také zapsán do světového kulturního dědictví UNESCO. Vždyť náš tramping obsahuje specifické zvyky a tradice, ojedinělou architekturu staveb,

pražilo a pražilo. Naštěstí, jako vždy u Trappers, byl připraven dostatek chladicího moku. Po sobotním obědě začaly tradiční i netradiční soutěže.

náhoda či štěstí nezasáhly v můj prospěch. Takže jsem vyhrál první místo ve dvojboji (chůdu + střelba z praku) a získal nádhernou vyřezávanou trofej. Na vítání dorazilo přes půl stovky kamarádů a

k nedělnímu ránu. Prostě trampská akce podle mých představ. A když se tak zamyslím nad trampskými akcemi, říkám si, jak je

dokonalé sportovní vyžití trampů a a především kulturu s obrovským

množstvím trampských písní, skládaných především pro sborový zpěv. No nic, ať si lidé myslí o trampingu cokoliv, my trampové si budeme sleziny a víkendy nebo další volna skvěle užívat. Stejně jako teď na Trapperácích.

Miša Tramp

++++
++++

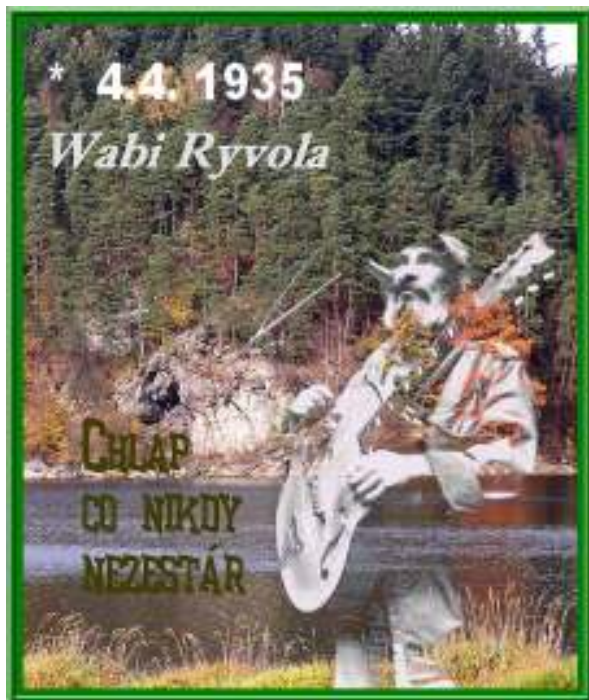
VANDRÁK ČESKÝ – TRAMPUS BOHEMICUS

V minulém čísle Jižana jsme se seznámili se zajímavým živočišným druhem – vandrákem českým. Dnes se naučíme tohoto tvora odborně zařazovat do tříd, druhů či poddruhů. Upozornujeme však ze následující texty jsou pouhou fikcí a jakákoliv podoba s realitou je čistě náhodnou shodou!

TRAMP POHODÁŘ

Jest nejrozšířenější formou trampa. Neřeší, neprudí, baví se. Prostě si někam vyrazí, když chce, tak šlape, když ne, tak se svalí a vegetí. Občas zapadne do putyky a občas si něco uklohní sám. Umí být trampem dálkoplazem i trampem srubuvo-osadním. Občas vyrazí na oheň, občas chodí sám, občas s partou. Výbavu moc neřeší, kombinuje styly a kouká hlavně na to, aby si vandr užil. Tramp Pohodář se vyskytuje ve všech trampských lokalitách a ve všech věkových a pohlavních variantách. Je přátelský a neurazí se, ani když ho pozdravíš: „Čau, vole...“ Tramp Pohodář má v píči všechny trampské aktivisty, moralisty a žvanily. Když jede na vandr, je to jeho vandr a zařídí se podle sebe.

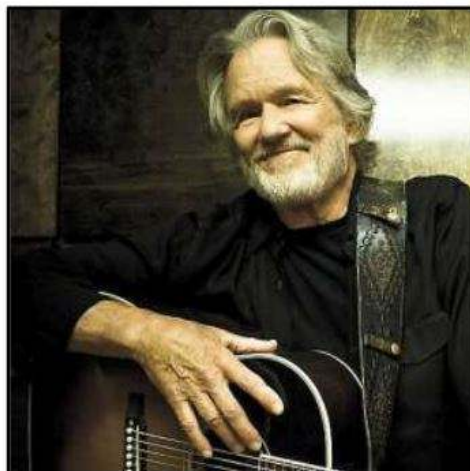
TRAMP DÁLKOPLAZ

Tramp Dálkoplaz musí být stále v pohybu. Na potlachách netlachá, na slezinách se neslejí. Od vlaku vyrazí do nejbližšího lesa a šlape a šlape. Má přehled o okolí, ví kudy a kam dojít, co zajímavého se dá cestou vidět a kde večer zakempovat. Představa setrvání na jednom místě v něm vyvolá záchvaty klaustrofobie. Tramp Dálkoplaz se neúnavně žene přes hory a nížiny, hrudí proráží poryvy větrů i proudy řek a potoků a pečlivě sleduje krokoměr a rychloměr. Se vzrůstající vzdáleností vzrůstá i úsměv na jeho rtech. „Ano! Dokážu to! Dojdu a nepadnu!“ Vybaven je kvalitní, vyšlápnutou a pečlivě ošetřovanou obuví, v náročnějším terénu i trekovými holemi a pěšky dokáže překonat vzdálenosti, které by mu závidělo i elitní komando cizinecké legie.

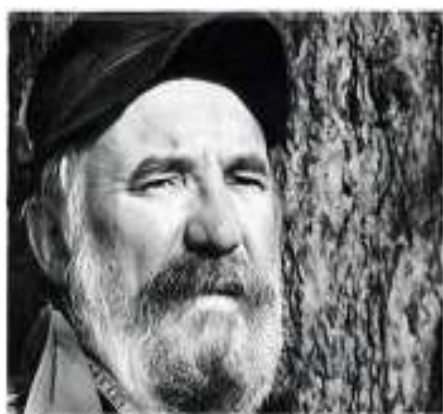
KRIS KRISTOFFERSSON NA ZÁMKU SYCHROV

V sobotu 1. července 2017 se v areálu zámecké zahrady na Sychrově uskuteční koncert žijící legendy americké country music Krise Kristoffersona. I kdyby vám country neříkalo téměř nic, čtyři jména by si měl zapamatovat každý: Willie Nelson, Waylon Jennings, Johnny Cash a Kris Kristofferson. Tahle čtveřice, která několikrát vystupovala i společně, patří mezi absolutní legendy svého žánru. Dva z nich už si naživo bohužel neposlechnete, vynechat koncert Krise Kristoffersona by byla velká chyba!

... pokračování příště...

T.O. Minnesota

Už kvůli vám jsem trampem. Kvůli vašim svráceným představám o rekreaci, o věcech a vlastnictví. Kvůli vašim vtipům na ty, kteří se vymykají vašemu stádu. Jen si salaste za své ostnaté drátěnky a branky s patentním zámkem. Pěstujte si své keřluby a králíky a dál vstěpujte dětem své teorie o krásné přírodě.

A smějte se mi. Mám fousy, chodím pěšky, mám jenom spacák a starou maskovanou celtu. A jsem tramp.

WABI RYVOLA

Urdítě jsem byl slastník. (Jiří Štecha 1968)

TRAMPSKÝ OSCAR 2016

V 55. čísle Jižana (listopad 2016) byly uvedeny informace o této čestné tramské ceně, o způsobu nominací a udělování, o jednotlivých kategoriích. Bylo by nošením dříví do lesa toto všechno opakovat. Zájemci o podrobnější informace mi mohou napsat na

ztotalandori@seznam.cz

A nyní mi již dovoďte jmenovat laureáty uplynulého ročníku...

Helena Lily Mandisová – autorka písně „Sedm žlutých kamíků“

Hanka Hosnedlová – spisovatelka, publicistka, Č. Budějovice

Petr Jožin Veselý – redaktor časopisu Jižan, T.O. Satan Č. Budějovice

Jiří Hombre Pavlík – tramský archivář, Čepí

Zdeněk Ďáblík Vašíček – spisovatel, publicista, Ostrava

Petr Pedro Hladký – publicista, T.O. Kondor Kuřim

Pavel Čochtan Pilař – publicista, Tosto Javorníky, Zlín

Majka Rosnička Novotná – trampská tvorba, T.S.

Dobřichovice

František Fery Přikryl – malíř T.S. Frýdek-Místek

Richard Frenky Bodlák – redaktor „ahoj, ahoj SK“

T.O. Yukon Bratislava

Mirek Táta Švenda – Trampclub Praha

+++++

DLOUHODOBÉ POŘÁDÁNÍ TRAMPSKÝCH AKCÍ

Trampclub Praha

Radek Tučňák Ujčík – T.O. Jižní pól Sázavka

František Hriboš Horák – T.O. Rychlý blesk

Lanžhot

+++++

TRAMPSKÉ KAPELY

Orion Brno

Vlčáci Vratimov

+++++

ČESTNÝ TRAMPSKÝ OSCAR - *Dáša Vencová Sázavka*

+++++

DLOUHOLETÝ TRAMP –NOSITEL ZLATÉ PLAKETY JÁNSKÉHO

Rudolf Vrchlabský Dan Vágner – T.S. Vrchlabí

Jiří Syreček Skotnica – T.S. Pardubice

Karel Gambo Zimurda – T.O. Old Boys Havířov – Nový Jičín

Miroslav Ježek Martinec – Ostrava

Jozef Mára Ďurina – T.S. Bratislava
Petr Grizzly Kaizer – T.S. Tábor
Jozef Willy Gloziga – T.O. Hels Deviles Ostrava

++++
DLOUHOLETÝ TRAMP – VYSOKÝ VĚK

Josef Buk Bukvaj – T.O. Granada Třešť Václav Čáp – T.O. Granada Třešť
Vlasta Musilová, Jaroslav Morkus – T.O. Vlk samotář Třešť
Tibor Tipši Soss – T.O. Askalona Bratislava
Antonín Tonda Havrda – T.O. Mantrap Praha
František Frenky Dosedla, Josef Banjo Pfaikr, Bob Bohouš Rašovský,
Josef Pepan Ruzs – T.O. Tornádo Brno

++++
TRAMPSKÝ OSCAR – ŘEZBÁŘI

Emil Eso Soukup – T.O. Bílý racek Měchenice u Davle
Karel Windy Bill Venzara – T.O. Poslední příležitost Hlinsko
Milan Pilous Malý – S.T.O. Peklo + T.O. Odysea Pardubice
Dušan Bakala Lалуha – T.O. Pramen Bratislava

++++
NEJVYŠŠÍ TRAMPSKÝ OSCAR

Karel Kajman Jakeš – spisovatel, písničkář, dlouholetý tramp, publicista
archivář T.O. Tuláci jihu Č. Budějovice (in Memoriam)
Vlastimil Dundy Dundálek – za záchranu lidského života (oceněn také
presidentem republiky) T.O. Vlci Brno Rousínov
Mirek Prcek Navrátil – dlouholetý tramp, nositel zl. Plakety za rozvoj
trampingu T.O. Kňour Tišnov Hradčany

JAK STOLETÍ TRAMPINGEM PROLETÍ

Leccos se na toto téma můžete dozvědět z tematické výstavy pořádané o té „naší“ historii v prachatickém muzeu. Probíhá až dílo konce května a fotografie i trojrozměrné exponáty zabraly tři sály. Těšit se můžete třeba na materiály o Chicletsovi a hvězdě Šumavy, o

Žalmanovi a trampské písničky (i s kytarou Jendy Kordy), o Dědkovi, o T.O. Blanice nebo

předválečné Sing-Sing, scházet pochopitelně nemůže ani vzpomínka na Codyho Billa a třeba

i na osady z povodí Velké řeky. Vystavené materiály pro účely muzejního zaarchivování mezi sebou

sebraly desítky kamarádů a jejich „poklady“ jsou tak zachovány i pro

příští generace toulavých kamarádů. Inu – zajďte a přesvědčte se sami...

+++++

PODLUŽANSKÁ KYTARA

Co napsat k proběhnuvšímu osmému ročníku Podlužanské kytary? Velké poděkování všem, kteří se zúčastnili, ale to dělám každý rok. Jak jinak... Víte, když se tak ohlédnu zpět, tak musím se vši pokorou konstatovat, že když máte kolem sebe rodinu a kamarády, na které se můžete spolehnout, je ten život hned o moc veselejší. Ale to vám taky neříkám nic nového... Letos bylo navíc vše tak trochu pod tlakem příprav na 24. Československý potlach a to se sem tam trošce stressu a napětí nevyhnete.

Již bv pátek se sjelo pár muzikantů, jen tak, na malou hranou, na posezeníčko v klubu a já si říkal: „Kolik asi přijede o víkendu lidí, když to letos vyšlo takhle na Velikonoce“... a přijeli. A nebylo jich málo! Hned od rána se začal plnit stožár osadními

i osobními vlajkami kamarádů, děvčata a kluci co jsou manuálně zruční přivezli své přívěšky, ozdoby z korálků, dřeva a kdoví čeho ještě – to aby nám to na těch vandrech a festivalech slušelo, ze všech stran se ozývalo halasné AHOJ, smích...

prostě pohoda a já čím dál víc tušil, že zase bude dobře. A bylo...

Taky nám proti všem předpovědím přálo počasí, takže při sobotním slavnostním zahájení zněly tóny Kordovy trampské hymny za plného sluníčka. Tahle krása, na

kteřou melodii složil houslista Vašek

Skoupý, vznikla v r. 1929 a myji s hrdostí zpíváme, to abychom vzdali patřičnou úctu nejen vztyčované vlajce, ale i tremopingu, který tolik milujeme...

Dostalo se mi i náležitých gratulací k mým narozeninám, za což všem moc děkuji. Dokonce jsem obdržel i vlastní bystu. Pak už se hlavního slova ujal Jirka Fred Jedlička. Všichni se přesunuli do sálu klubu a začala soutěž. Přijeli Country Colaps z Pardubic, Šakal a Kukačka z Děčína, Spolk trio z Liberce, Avizo z Jablonce n. Nisou, TK Duha z Čebína a KoYoTi ze Rtně. Jako hosté vystoupili Stráníci z Českého Jiřetína, Durango z Benátek nad Jizerou, Prahu reprezentovali Tony Linhart a T.S. Stani se svými autorskými písničkami, no a za domácí jsem si jako pokaždé přidal pár tónů já, za sólové podpory Jelena za kapely Šíny z Ostravy. Sálem se ozýval frenetický potlesk a tradiční „Umi“ a divácká porota měla moc těžkou práci rozhodnut, kdože byl letos nejlepší. Bylo to těžké, ale jak to v soutěžích bývá – vítězné stupínky jsou vždycky jenom tři...

Letos si třetí místo vysloužili Šakal s Kukačkou za interpretaci krásných starých trampských písní, druhé místo obsadila kapela Avizo se svými jemnými folkovo-trempskými písničkami a hlavní cenu získali za skvělé provedení KoYoTi – jejich „souznění“ tří harmonik je prostě fenomenální.

A jako mávnutím kouzelného proutku se pak během chvílky vrátily na sál stoly a muzikanti se tak nějak promíchali a utvořili jednu velkou kapelu a začalo „hraníčko“, písnička střídala písničku, stará novou a pohoda setřela, k mé velké radosti, všechny věkové rozdíly a hrálo se až do brzkých ranních hodin a já věděl, že lepší oslavu narozenin bych si ani neuměl představit...

V neděli ráno zasedl organizační štáb 24. Česko-slovenského potlachu a já hlásím: Už máme odsouhlasené návrhy odznaku, Pamětního listu, samolepek, potisků na trička... prostě všechno běží jak má, rozjíždí se výroba a já se na vás těším nejenom na „čechoslováku“, ale opět za rok na již 9. Podlužanské kytaře! Váš

Saša Samotář

***Vítání jari - jarný
oheň***

Cez víkend 7. – 9. apríla sa v priestore Včelnice v Malackách uskutočnilo víťanie jari – jarný oheň, ktoré organizovali Trampí z Malaciek. Trampí počas víťania

jari vyčistili Tri duby a okolie. Zúčastnila sa okolo 50 kamarátov a kamarátiek zo Slovenska, Moravy a Čiech. V sobotu do obeda sa venovali pri čistení čierných skládok v okolí Troch dubov a Včelnice a vyzbierali viac ako 30 vriec odpadu. Počas čistenia Troch dubov a Včelnice sa trampí dozvedeli od

Mat'ka a domácich zaujímavosti o týchto pre Malačanov známých lokalitách. Po brigáde začali súťaže v hode sekerou, nožom, streľbe zo

vzduchovky a lukostreľbe a aj súťaž pre najmenších. Kamarát Tuleň so svojim tímom medzitým uvaril guláš. Vďaka patrí aj kamarátke Ivke za pomoc na prípravách a pomoc pri súťažiach. O šiestej prebehlo slávnostné zapálenie pripravenej pagody, po zapálení ohňa sa odovzdávali ceny pre víťazov súťaží. Oheň zapalovali kamarát Fred z Tramuz, kamarátka Mirka z S.T.O. Caribo, o príjemnú atmosféru sa postarali muzikanti z Nitry, Bratislavy, Stupavy. Niektorí vytrvalci sa zabávali do skorých ranných hodín. O oheň a teplo sa starali kamarát Šuga a T.S. Luco. Veríme, že zúčastnení odchádzali nielen s dobrým pocitom, že sa príjemne zabavili, ale i spravili veľa pre prírodu v tejto lokalite. Ďakujeme všetkým, ktorí pomohli s usporiadaním tohoto jarného ohňa. Ahoj.

Pre Jižana Mat'oa a Šuga

BÁJEČNÝ VAJEČNÝ SVÁTKY

Ahoj kamarádky a kamarádi v trampu. Počasí si lítá jak chce, chvílku je přímo letní, aby ho přes noc

máme v kapse pozvání na kemp T.O. Satan u Rožmitálu n. Šumavě. Docela se těšíme, už jsme tam pár let nebyli a tak balíme a doplňujeme zásoby plni očekávání. Meteo předpověď sice nevyznívá příznivě, ale doufáme v Babčino čarodějnickou (a už i kvůli tomu ji budeme koncem měsíce držet stranou všech vater) praxi, protože svým zaříkání se jí zatím vždy podařilo kupíci se mraky rozehnat. Na flek dorážíme na Velkej pátek a

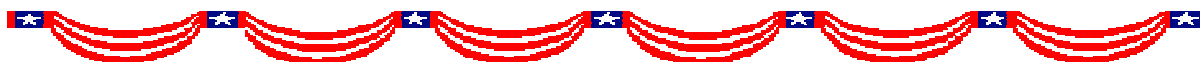

brzy po nás i ostatní (bylo nás 18) a protože je jasný, že se do boudy všichni nevejdeme, jem nabídnuta především hostům a ostatní se malebně rozloží pod okolními smrky. Večer nějaké to hraní u ohně a to hlavní

vypukne v sobotu, kdy nás čeká celá řada soutěží a následně i sladkých odměn. Jožin spáchal i kotel kovbojskejch fazolí, výbornej polívek... Nevadil ani ostrej fičák, to asi jak s ním Babča úspěšně odháněla déšť a najednou tu byl večer – a s ním opět posezení při „ohňovejch“ písničkách a debatách o nových pravidlech odpoledního šachového turnaje, dom kterýho se zamíchaly i tahy z dámy a dokonce se „vracely zajatci“ – jak byly nazvány vyřazené figurky. Co jsme se při tom nachechtali... Myslím, že se všichni dobře bavili a když se v pondělí rozjížděli za další koledou, byli se svou volbou vajejnejch svátků spokojení.

Zdena / Zelený kopeček

STALO SE NA OSADÁCH...

... i jinde

2.3. ... proběhl za velkého zájmu kamarádů v Jihočeském rozhlase folkový večer

3.3. ... oslavil své narozeniny Roman Horký z Kamelotu (*1964)

4.3. ... v Tygřím údolí se konal 30. výroční oheň Loussiana Tigers Comando

5.3. ... podle všech informací si měl tento den přidat čtyřiapadesát letokruh Jirka Fred Jedlička z Mobilního trampského muzea v Horním Jelení. Blahopřejeme!

8.3. ... se v budějické Bedně konalo již 70. setkání s trampskou písničkou organizované kamarády z SOČB

75 narozeniny oslavil taky kovboj z Pankráce,

ZASLECHNUTO

jehož kreslené vtípy se psy, trempy, ufouny či pytlákem Říhou všichni dobře znáte. Ano, je to JAN VYČÍTAL, jeden z průkopníků české country a spoluzakladatel Greenhornů, jejichž slávy hvězd se dotýká a jehož texty obohatily i mnohé trampské zpěvníky

9.3. ... jedna z těch smutných - od slovenských kamarádů doputovala zpráva, že se do věčných lovišť odebral Eduard Lexo Alexy (*1934)... Viz článek

... a jako perlička – v noci za 10.3. zařadila nad Budějkama první letošní bouřka

10.3. ...a možná že za svitu těch blesků naposledy sedlal lokomotivu Jiří Špelec Anton, kterému osud toho dne přehodil poslední veksl a mrtvá trať tak má dalšího fíru

11.3. ... „Zaprášené kytary“ – to bylo loučení se zimou u kytar v restauraci U Ládi v Citově u Mělníka

14.3. ... hned tři fajn a pěkné koncerty dokázal v Budvar City vyprodat ostravský bard Jarek Nohavica. Aj i jsme krapet pokecali, bo pardi z Ostravy, s tyimi jsme jedna kupa

... Toulavýmu a Martině z Račího údolí se narodila malá Stelinka „Toulavka.“ Velká gratulace tak letí do zeleného oudolíčka u Křemže

16.3. ... jestlipak jste vzpoměli na Frantu Němce – Básníka? Už je to osm let co si balil ten svůj bágl a vyrazil na čundr po hvězdách

17.3. ... pražská „Barča“ praskala ve švech. Není divu – probíhal tu Memoriál Jendy Kordy a trempíři si mohli vyslechnout hafo písniček třeba od Dua Blanice, Eldoráda, Kamarádů Staré řeky, Nových strun, Saši Samotáře, T.H.S., Brzdařů, Tonyho Linharta, Sešlosti i Tuláka Charlieho....

Kulturní sondy

18.3. ...z článku už jistě víte jak probíhalo oblastní kolo Porty u nás na jihu. Připomeneme snad jen to, že tu hostoval Tony Linhart

19.3. ... okolo tohoto data vždycky tramský život začně kypět, bublat a oživat nebývalým ruchem. Pytel se roztrhne s nejrůznějšími akcemi, které mají jeden jediný společný cíl – náležitě uvítat jaro. Zřejmě nemá cenu se o všech rozepisovat, s některými akce jste se mohli seznámit na předcházejících stránkách

.....netradičně pojala „vítání“ T.O. Jižní řeka, když svůj již 4. Bujanovský country bál zasadila právě do tohoto období. Zdálo se, že je to ošidné rozhodnutí... kdo z trempířů by dal přednost sebelepší zábavě pod střechem, když v lesích lákají první letošní ohně? Opak je však pravdou. Bylo to opět super. Sál byl plný, nikdo se nemačkal, všichni seděli, do tomboly padla stovka slosovateľných vstupenek, zkrátka akorát. Předtančení si vzal na starost salonnmajster a zajistil taneční soubor Širák (z Velešína?). I kapele, poskládané z muzikantů nejrůznějších seskupení, to šlapalo a hrála ještě přes půlnoc, kdy pak přišlo na řadu již tradiční hraní kolem stolů, protože není přece trempík bez hudebního nástroje. Muziky teda bylo dost a otrlí vydrželi pěti až do nedělního dopoledne....

22.3. ... už je to taky sedmatřicet let co nás opustila legenda tramského hnutí na jihu Čech, krajský šerif Franta Straka – Cody Bill. Inu pamětníků už je hodně pomálu

22.3. ...na hostování u Nezmarů byli hosty ... - sami Nezmaři

24.3. . po nedlouhém čase opět v Budějkách hrála Asonance. Tentokrát v Cafe klubu ve Slavii

25.3. ... se za naprosto nejarního počasí přesto po jaru volalo. Tentokrát na Spící hvězdě na Říčkách

.... jarní bál se odehrával taky v saloonu v Rantířově.

Všem tam vyhrával Dostavník

... vodákům prý mokro nevdá a potvrdili to všichni ti co šoupli svá plavidla na hladinu Lužnice. Po 38. ji odemkli a vyrazili na zhruba 12 km trasu do Majdaleny. Obdobně vodomilové odemykali Sázavu a hladili ji pádly z Týnce až do Pikovic

.... jarní posezení uspořádala i tábořská T.O. Svobodná stezka, jako vždy v Petacaru

...za deštivého počasí, ale naštěstí také pod střechem se odehrávalo předvelikonoční jarní muzicírování v útulné náruči stropnické hospůdky. Zlatá řeka v plné sestavě, posílená ještě o další dvě kytary, si dala tentokrát opravdu záležet a písnička střídala písničku. Bylo fajn, že

ke slovu přišly hlavně staré tramské trvalky, ke kterým připojoval své hlasy celý sál. Hrál a zpívalo se s takovou vervou, že teď už určitě nemohlo to letošní vrtošivé jaro cuknout

1.4. ... vyznavači putování po vodě si mohli zamlsat i při vodáckém veselí u příležitosti odemykání Otavy a poprvé letos zkusmo vyplout ze Sušice na Rábí

... od začátku dubna až do 28.5. potrvá výstava autora, který procestoval hned několik kontinentů – Honzy Marka. Fotky z Nepálu, Chile, Indie, Pákistánu, Ruska, Bolívie, USA aj., převážně fotky krajiny, i když má autor v oblibě i focení chráněných a jiných rostlin. Výstava je doplněna i některými exotickými exponáty z depozitáře, které by jinak návštěvník nespatriil

... jarní oheň zahořel i na Vysočině u T.O. Trappers

<https://www.youtube.com/watch?v=n90tWSZVLfo>

4.4. ... další vzpomínka na předčasně odešlé kamarády určite tento den patriła Wabimu Ryvolovi. Už by mu bylo úctyhodných 82 let

6.4. ... v prachatickém muzeu začala výstava trampských exponátů pod názvem Ze všedního dne za romantikou s podtitulem Tramping v jižních Čechách. O „antré“ se postarala skupina Blanice, jejíž písničky si sem můžete přijet poslechnout ještě při doprovodném koncertu 10.5. od 17.00. Samotná výstava pak potrvá až do konce květa. Neváhejte!

12.4. ... osmá desítka trampských slezin SOČB odstartovala v ČB Besedě

... tramp, muzikant, malíř, grafik, keramik a šerof T.O. Zlatý klíč, Wabiho brácha Miki Ryvola, završil 75 let běhu životem

14. – 17. 4. ... probíhaly oslavy velikonočních svátků. Naše osda je jako vždy strávila s kamarády na svém campu, jak dokládá následující materiál

http://tosatan.rajce.idnes.cz/Velikonoce_bouda_2017/

... pomlázkové koncertování v partě kamarádů probíhalo i na osadním srubu u Kondorů <https://www.youtube.com/watch?v=NVVZi2jzFhw&feature=youtu.be>

21.4. ...se v r. 1907 (tedy stejný ročník jako Jaroslav Foglar) narodil legendární tramp, spisovatel a skladatel trampských, sportovec a redaktor písniček Bob Hurikán. Kromě celé řady dobrodružných románů je i autorem faktografické knihy Dějiny trampingu

22.4. ...až poslední na řadě v odemykacích akcích byla letos kupodivu Vltava. I tady byla nasnadě známá trasa z Českého Krumlova do Zlaté Koruny, se zastávkou na pečení uzenin v bistru U Milana

... a samozřejmě je, že vodákům patřil i II. ročník vodáckého festivalu a retroplavba na historických lodích ve Zručí n. Sázava.

Všechno jste to mohli spojit s návštěvou vodáckého muzea a poslechem kapel Jauvajs, Hradní duo, Nové struny a Strašlivá podívaná... a nejlepší na tom je, že všechno to bylo zadarmo

25.4. ... hostovali u Nezmarů na Malé scéně A.G. Flek a B. Tábořská

29.4... je to rok a už se ty potvůrky zase rozmnožily. Těžko říct, kde se berou, když je každý rok všude pečlivě upalují – stejně jako třeba tento víkend u Kanadských vlků na Houšťatech. Jsou to halt čarodějnice

... i pro vodáky se lecos našlo. Ošplouchnout se mohli při Jarním splouvání Malše (svým způsobem také odemykáním) od jezu pod přehradní hrází z Říмова a alespoň do Plava, kde byl jako obvykle v hospůdce Na ostrově vodácký country bál. A jen pro informaci – zamykat se bude 9.9. 2017

... vodácké orgie probíhaly i na řece Ohři v Lokti. Plavbu po řece, zpestřenou různými maskami, tu odemykala nefalšovaná víla a k tomu všemu vyhrávali Drc, Roháči, Trepka, KV Expres, Jauvajs a Tereza Balonová, 4R a Drum Band

... i u Jezevců na Oupárátkách mají s těma babama na košťatech své zkušenosti. Prý tady se hrozně rychle množí. Upalovali je tu už po 15 a je to marný, je to marný, je to marný....

A NA CO SE TĚŠIT ?

3.5. Mílovými kroiky už se blíží to správné kulaté výročí, ale pomalu slavit můžeme už teď: Pocta trampské úpísni v pražském divadle Gong, to je pořad k 98. narozeninám trampské písničky. Místo dortu se svíčkami přijdou zapět Jitka

Vrbová, Miki Ryvola, Kamarádi Staré řeky a Pacifik

6.5. ... se můžeme sejít na Sázuavě na Stvořidlech a ohnivým pozdravem vzdát úpoctu 54. výročí založení osady Měsíční údolí. Taky máme v plánu tam vyrazit....

... T.O. Wild West pořádá 10. ročník Prckova májového vandru – jako vzpomínku na tragicky zemřelého kamaráda Jardu Prcka Křepelku. Vyráží se od kolejí v Turnově (viz zvaldo)

13.5. ...vás u svého 22. výročního ohně očekává T.O. Jižní Karolína

.... Smuteční oheň naopak vzplane za kamaráda Václava Střelku – Střelce (+ 17.10. 2016) a to na potlachovišti Toulavé stopy v Novém Městě n. Metují

... naše T.O. Satam vyráží s Brdskými supy a ostravskými Psanci na každoroční Velkéj trail. Tentokrát je v plánu průzkum Kokořinských roklí

+++++

20.5. ... vás očekávají taky již tradiční Trampské Pikovice. Těšit se můžete na Isaru, Nové struny, Taxmeny, Novou sekci, Kamarády Staré řeky, Náplavu, Paběrky, Pacifik, Jitku Vrbovou, Eldorado, Pavla Dobeše, Michala Tučného revival a samozřejmě i na plavbu s babičkou Mary...

... a teď bonbonek pro vyznavače sloganu, že nejhezčí je pohled na svět z koňského sedla a jsouce milovníky westernového ježdění taky dobře vědí, že konečně startuje dlouho plánovaný projekt Česko-Australsko-Amerického Pony Expressu, což trampové zároveň pojmu jako svéráznou oslavu 100.- výročí založení ČSR. Tytam jsou časy kdy „pošťáci“ vltli do sedla a po celodenním harcování dopravili sedlový brašny jken

do Mníšku pod Brdy. Nakonec bylo těch větví několik a třech ročníků té jihočeské jsme rovněž měli tu čest být spoluorganizátory. Ovšem co se chystá v současnosti... jen čtete dobře: start 20.5. ve Vyšším Brodě zůstává i cvil v Mníšku je po těch desetiletích tradiční. Pak ovšem jezdcé čeká přeprava do USA, kde si budou moci plně vychutnat historickou trať ze St. Josephu v Missouri do kalifornského Sacramenta – na tu vyráží 5.6. a ani to ještě není konec. Příští jaro (19.4. 2018) se pokračuje v australském bushem ze

Sydney do Canbery. A je samozřejmostí, že osady podílející se na uspořádání naší etapy (Key-West a jižní kříž) i velkošerif Jidřich Bílek se postarali i o bohatý doprovodný program

24.5. ...jako host vystoupí v pravidelném pořadu Nezmarů v DK Metropol Standa Kahuda a Přelet M.S.

27.5. ...startuje nedaleko Mnichova Hradiště už po 18 festiválek Olšinská struna – nesoutěžní přehlídka pro milovníky folku, country a příbuznějších žánrů

... stejně by mohla znít pozvánka na 42. Festival tramských písní v Horním Jelení. Už jsme o něm psali několikrát a tak by to bylo asi nošení dříví do lesa. Pokud však skutečně toužíte po podrobnějších informacích, naleznete je na

www.kftp.cz

...co se výročních ohňů týče, podívat byste se mohli opět na Houšťata ke Kanadským vlkům. Jen pozor, malá chybička ve zvalde – Milánek slaví 60!... i když na to nevypadá

.... Živo bude i na Náhodě, kde tou dobou pořádá T.O. Jižní stopa Vzpomínkový oheň na

zemřelé kamarčády.

... nejvíc ale asi potáhne 40. výroční oheň T.O. Spící hvězda na Říčkách u Ostrovce. Kluci už na tom ráčky makají a jak známe Keňu, vydupe si i to počasí

... na Oslavce na Ketkováku oslaví speciálním koncertem své 35. výročí skupina Kamelot

... a ještě hrst akcí na červen....

Hezký den

